

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1926

Πομπή της Νόβης
με τη Κροισάνη

Ε. Καζάνης

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ένα δραματικό επεισόδιο από τη ζωή της Έλισαβέτ της Αγγλίας. Οι δύο άραιοι ρεβέρτοι. Πώς αγαπούσε η Βασίλισσα. Μεσαιωνικές ραδιουργίες. Το συμβολικό δαχτυλίδι. Καταδίκη εις θάνατον. Κάτω από το τσεκούρι του δημίου. Ο άπιστος φίλος και η κόμισσα του Νότινχαμ. Δάκρυα Βασίλισσας. «Τώρα πια είναι άρχα...»

ΤΗΝ ιστορία της Αγγλίας υπάρχει μια εξαιρετική γυναίκα μορφή — η βασίλισσα Έλισαβέτ. Ήτο μικρή ακόμη όταν διεδόχθη τον πατέρα της στο θρόνο, δεν θέλησε να παντρευθεί και κατώρθωσε να κυβερνήσει τη χώρα της σε περιπτώσεις ταραχών, με ικανότητα που θα την εξέλεξαν πολλοί κυβερνήται λαών. Πολλά εινε τα δραματικά επεισόδια της ζωής της. Θα μεταφέρουμε εδώ ένα από τα πιο αλθηματικά.

Η βασιλεία της Έλισαβέτ χαρακτηρίζεται από τους ιστορικούς ως «βασιλεία των εννοουμένων» τους όποιους η φλογερή βασίλισσα ήφερε να διαλέγη μεταξύ των άραιοτέρων ενθύνων της Αγγλίας. Έν τούτοις ο μέγας Βολταίρος την δικαιολογεί: «Είχε βέβαια εννοουμένους, λέγει, αλλά κανένα δεν έπλωτισε με ζήλια της Αγγλίας. Ο Αγγλικός λαός υπήρξε ο πρώτος εννοουμένος της.» Οι επιφανέστεροι των έραστών της ήσαν πρώτα ο Ροβέρτος Νιούτλντλ, κόμης του Λέστερ και έπειτα ο Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσεξ. Ο πρώτος ήτο πλασματός για να διαδραματίσει πρόσωπο περίλαμπρο στο παλάτι βασίλισσας φιλάρεσκης, που δεν έχορτανε από θυματάτα. Ο Ροβέρτος Νιούτλντλ ήταν άραιοος άντρας, με θελκτικούς τρόπους, με χαρακτήρα εύληγο, με συνείδηση έλαστική και τάσεις για κολακεία. Επομένως δεν ήταν δυνατόν να μην επιτύχει. Η Έλισαβέτ τον άγαπασε σαν τρελή. Πλούτη, τιμές, άξιώματα όλα στή διάθεσι του άραιοου φίλου της. Και ο κόμης του Λέστερ έγεινε σιγά-σιγά τόσο ισχυρός, ώστε ο λαός τον έλεγε καρδιά της Αγγλίας. Με τον καιρό όμως ο Νιούτλντλ έβριφε μεγαλείτερες φιλοδοξίες μέσα του. Γιατί να μη γείνη και νόμιμος σύζυγος της Βασίλισσας; Γιατί να μη σφεθθί βασίλειος της Αγγλίας. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν υπήρχε ένα εμπόδιο: η γυναίκα του. Πώς ν' άπαιλαγή από τη γυναίκα του; Ο άναντατος κόμης, χωρίς να λάβη τη συγκατάθεσι της βασίλισσας φίλης του, όπλητευσε την κόμισσα στο άνθος της ηλικίας της. Εινε έλενθερος πειδ, αλλά έκαμε κακά τους λογαριασμούς του. Η Έλισαβέτ δεν θέλει να υποβληθί στο συζυγικό δεσμό, θέλει να εινε έλεύθερη και να βασίλευει αυτή έπάνω στα έκατομύρια των έπικών της. Και ο κόμης από την άπειλαιοία του ερχνεται νύ όργια και μια βραδεία βρίσκεται μαχαιρωμένος σε μια άπομνηρ συνοικία του Λονδίνου.

Βρισκίμαστε στο 1586. Στ' άνάκτορα όηρητεί ο νεαρός Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσεξ. Εινε μόλις 21 έτους και έχει άριστους στην πολλήνεκη μάχη του Ζουτφεν. Η βασίλισσα εινε πολύ μεγάλη τότε στην ηλικία, και όμως νέος έρωας φλογίζει την καρδιά της. Διορίζει τον Ροβέρτο της μέγαν οταυλάρχην, στρατηγό του Ιππικού και σε μια λαμπρή τελετή του φέρει με τα ίδια της τα χέρια το παράσημο της περικνημίδος. Αλλά ο Έσεξ δεν είχε τον χαρακτήρα του προκατόχου του Λέστερ. Δεν ήτο πλασματός για αλλικός, δεν ήφερε να περιποιείται να λυγίρη τη μέση και καμιά φορά η ελικρινείδι του έσπαζε την έθιμοτυπία της αλλής και έκανε πράξεις που έζαφνίζαν τους άλλους αλλικούς ή μάλλον τους αλλοκόλους. Μια μέρα, σ' ένα άναντορικό συμβούλιο, ο κόμης είχε γνώμη διαφορετική από της Βασίλισσας. Έβαλε όλο τα δυνάτε του για να την πείση και έπειδή δεν το κατόρθωσε, της έγώρισε περιφρονητικά τη ράχη. Η Βασίλισσα θυμώνει, σπώνεται και ραπίζει τον Έσεξ. Τρέμοντας από θυμό, του δείχνει την πόρτα, φωνάζοντας τα λόγια του πατέρα της Έρρίκου του Η': — Πήγαινε, κρεμάσου!

Ο κόμης χλωμός από το συναίσθημα της θανάσιμης προσβολής, φέρεται το χέρι στή λαβή του ζήρους. Γρήγορα όμως μπαίνει στή μέση ο παρενοχομένος εκεί σκόλαρχος και έτσι η Έλισαβέτ γλυνώνει τη ζωή της. Όλοι έπίστεψαν ότι ο Ροβέρτος ήταν πια χαμένος, αλλά η Βασίλισσα ήσαν τώρα διατάξει.

— Άφιστε τον να φύγη. Ο κόμης του Έσεξ ταξιδεύει στή Γαλλία. Από κει στέλνει στή Βασίλισσα την παραίτησι του από κάθε άξίωμα και από τη θέσι του στή... καρδιά της. Αλλά η Έλισαβέτ τώρα καταλαβαίνει πόσο άγανά το Ροβέρτο της. Η άποποία του δοναμώνει τον έρωτα της

και με γράμματα ρουτυμμένα στο δάκρυα τον παρακαλεί να έπιστρέψη κοντά της. Ο Ροβέρτος άπακούει, μπαίνει πάλι στο άνάκτορα και η έρωτευμένη βασίλισσα τον περιβάλλει με νέας και μεγαλείτερας τιμές. Αλλά ο έραστός, που άρχίζει τώρα να φοβάται τις ραδιουργίες των έχθρών του, έξομολογείται τους φόβους του στήν Έλισαβέτ. Και εκείνη του χαϊδεύει προστατευτικά το κεφάλι και του περνά στο δαχτυλο ένα έξαίσιο δαχτυλίδι: — Μη φοβάσαι, άγαπη μου, του λέει, δει δάποτε και να συμβή μεταξύ μας, στήν πιο κρίσιμη περίστασι της ζωής σου, στείλε μου το δαχτυλίδι αυτό. Θα το λαομνήσω όλα και θα σε σώσω...

Και έτσι περνούσαν τα χρόνια. Είμαστε στο 1598. Η Έλισαβέτ εινε 65 έτών. Ο Γερμανός περιηγητής Παύλος Έντλερ που την είδε την έπαινε εκείνη την περιγύρη έτσι: «Είχε το πρόσωπο άσπρο και μακρυλό, αλλά γεμάτο ζωηριές, τα μάτια μικρά, μαύρα και γλυκά, τη μύτη λίγο κυρτωμένη, τη χείλη σφιγμένα. Φορούσε σκούρα άσπρη από μεγάλες πολυτίμες πέτρες, ξανθή περρούκα και μικρό χρυσό στήριμα. Σύμφωνα με την Αγγλική συνήθεια της εποχής, που έτρεβαλλε ή παντρεμένης να σκεπάζουν το στήθος, ή παρθένας όμως να το άφηνουν γυμνό — ή Έλισαβέτ άφνε ντεκολιέ και ή κρεμούσε γύρω στο λαιμό της χρυσή άλυσίδα με πολυτίμες πέτρες. Μακρύς, όσπος βοοικίπας μανδύας έσκέπεε τους ώμους της. Έβδίδε μεγαλόσχημους και σκευωμένους με τρεις προσβυτιές σε τρεις γλώσσες: Αγγλική, Γαλλική, ή Ιταλική...»

Ητο μια επιβλητική μορφή, παρό το ξητανπέντε χρόνια της. Στο μεταξύ ο Ροβέρτος του Έσεξ είχε μεθύσει από αλκοόλ. Έσκαίνετο, και έκορδόνε τη Βασίλισσα. Μάλιστα γι' αυτή περιφρονητικά. Τα λόγια του έλληγανταν βαρεία τη φιλοτιμία της Έλισαβέτ ή όποια με όλα της τα γράμματα είχε την άδυναμία να πιστεύη πως εινε άραιο. Ο Ροβέρτος νομίζει ότι ήρθε ο καιρός ν' άναντρέψη το καθεστώς. Αρχίζει οργισμένες διαπραγματεύσεις με το βασίλειο της Σκωτίας Ιάκωβο τον ΣΤ'. — το γένει της άποκεφαλίστησις Μαρίας Στιούαρτ — και έτοιμάζει έπανάτοισι. Τα κίνημα ξεσπά στίς 8 Φεβρουαρίου 1601 και άποτυγχάνει οικτρά. Η Έλισαβέτ στήν περίστασι αυτή δείχνει όλη την άταραξία της. Σύμφωνη με τον παρθενοπονηρό της, διατάζει να τισαχθούν άμμεσα σε δίκην οι έπανέστεροι συνωμότες. Ήσαν δε αυτοί όδο: Ο κόμης Ροβέρτος του Έσεξ και ο κόμης του Σούθμπτον. Το δικαστήριο είχε συγκροτηθεί από 25 άμους της Αγγλίας. Ο άνδρεός ήν Ιωάννης στρατιώτης, κατκήτης της μίας των Άζων νήσων και τριών δικηγώνων, δεν έδειχνε δυστυχώς άνάξιος του παρθενοπονητικού της προσδοκίας των φίλων του. Άπελοήθη οικτρώς, με προσήλεια να παροστήσει τον έαυτό του όδω και ένόχους όλους τους άλλους. Η ένοχη του Έσεξ ήτο πια όλοσάνερη, και το είδικό δικαστήριο κατεδίκασεν αυτόν εις θάνατον δι' άποκρεμόν!

Από τη στιγμή που έβγυηκε ή άπλήτορ άρχισε τρομερό ψυχικό μαρτύριο για την Έλισαβέτ. Η θέσι της ήταν δεινή. Έκινούσε τον οίκτο. Έταλινετο μεταξύ του καθήκοντος και του αίσθηματος. Η πάλι που γινότανε μέσα της κράτος πολύ. Με τρεμμένο χέρι έπαιρνε την πένη να επικρώσει τη θανατική καταδίκη και την πετούσε μακριά, και πάλι την έπαιρνε και πάλι την πετούσε. Έξδιζε στο νύ και στήν καρδιά της τας πράξεις του Ροβέρτου και τον έβρισκε όχι μόνο ένοχο, αλλά και με πείσμα έπιμένοντα στήν ένοχη του. Δεν είχε το δαχτυλίδι της σωτηρίας, το δαχτυλίδι που του είχε ή ίδια περάσει στο δαχτυλο σε μια στιγμή γλυκής άγάπης. Γιατί λοιπόν δεν της το έστελνε, να ζητήσει άκρόασι και να δικαιολογηθί; Περιφρονούσε λοιπόν, τη συγγνώμη της; Και ή φιλοτιμία της Έλισαβέτ έξείλετο και ως βασίλισσας και ως γυναίκας. Οι γύρω της αλλικοί, άποπνδοι έχθροι του δυστυχισμένου κόμης — σφοδρό ήσαν τότε τα πάθη στήν Αγγλία — διαβεβαίωναν τη Βασίλισ-

σα ότι ο κόμης του Έσεξ έλεγε ότι προτιμούσε το θάνατο, παρό να ζήσει έλεος. Και ακόμη ότι η Βασίλισσα δεν θα ήαν άσφαλής ένώος εκείνος θα ζούσε... Η Έλισαβέτ έπείραγε... Αλλά από τη μια στιγμή στήν άλλη μπορούσε να φανή το δαχτυλίδι της σωτηρίας... και η Έλισαβέτ άντελλε την έκτασι της άποφάσεως. Αλλά το δαχτυλίδι δεν φανίκανε... Ήταν ένα κρύο χειμωνίτικο πρωί στίς 25 Φεβρουαρίου 1601. Δεμένος άποσθλκωνα ο Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσεξ, ώδηγεί στήν Πύργο και άποκεφαλίσθη με τσεκούρι. Ήταν τότε 34 έτών. Ο τραγικός θάνατός του έπροξέγγνε σε όλη την Ευρώπη τρομερή έντόπωσι και άγανάκτησι στήν Αγγλική λαό...

Πέρασαν τρία χρόνια. Η κόμισσα του Νότινχαμ, γυναίκα έπιφανούς άνδρός, ο όποιος έπρόσφερε πολλές άπηρεσίες στήν Αγγλία, έλαβη άρρώστους βαρείς. Έπειδή έβιασθε να πληρώσει ο θάνατός της, έζήτησε να ιδή τη βασίλισσα και με δάκρυα της έξομολογείται ένα μυστικό και της δίνει ένα πολύτιμο δαχτυλίδι. Ήταν το δαχτυλίδι του Έσεξ. Όταν ο δυστυχής κόμης ήταν στή φυλακή, της είχε δώσει το δαχτυλίδι να ιδή στήν Έλισαβέτ ζωντανά χαρή. Η κόμισσα του Νότινχαμ άντελλε να το κάμει, αλλά ο σύζυγός της δεν το επέτρεψε. Ο Ροβέρτος ήτο θανάσιμος έχθρος και έπρεπε να πεθάνη.

— Σωζέστε με, έκαίγαι η κόμισσα φιλώντας τα χέρια της Βασίλισσας. Σωζέστε με! Είμαι κολαυμένη. Σε μένα όφείλεται ο θάνατός μου. Δεν έπρεπε ν' άκούσω τον άντρα μου.

Και η Έλισαβέτ δακρυομένη: — Ο Θεός σε σε σωζέσει. Εγώ ποτέ.

Η κόμισσα Νότινχαμ πέθανε. Σε λίγες μέρες την άκολούθησε και ή Βασίλισσα Έλισαβέτ. Στις τελευταίες στιγμές της γλύσσε τροφικά το δαχτυλίδι.

Από τη δραματική αυτή ιστορία ο έξοχος συνθέτης Δονιζέτι ένεπνευσθη το μελόδραμα του Ροβέρτος ντ' Ερβέ. Πολλά Αγγλικά και Γαλλικά μυθιοτορηματα και τρεις τραγωδίες ήσαν έπίσης ύπόθεσι την ιστορία που διηγηθήκαμε.

Ιστοριοδίφης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Μεγάλη Βρετανία παράγει 45.000 τόννους σάπωνος έξομολογίας. Τα έργοστάσια μόνον του Λονδίνου παράγουν 4.000 τόννους εις το ίδιον χρονικόν διάστημα.

Το άρχαιότερο δέντρο του κόσμου βρίσκεται, όχι στήν Αφρικήν όπως νομίζουν, αλλά στο Μεξικό. Έχει ύψος 120 ποδών και ηλικία 8.000 έτών!...

Το μεγαλύτερον γεύμα, το όποιον άναφέρει ή ιστορία, εινε εκείνο το όποιον παρετέθη την 18ην Αύγουστου του έτους 1889 στο Παρίσι από του Κρότους στους δημ. υπαλλήλους. Παρεκάθισαν σ' αυτό 40.000 δημόσιοι λειτουργοί! Διό το μαγεύεσμα των διαφόρων φαγητών έχει έκταδοθησαν 75 άρχιμάγειροι και για το σερβίρισμα 13.000 σερβιτόροι.

Το όνομα του Σαίκτηπη δύναται να προσφερθί εις την άγγλικήν γλώσσαν εις 4.000 διαφόρους τρόπους. Ιδίος ο ποιητής το έπρόφερε κατά είκοσι διαφόρους τρόπους.

Οι Αγγλο-Σάξωνες κατέχουν το έν τρίτον της γης.

Το πέλωριον ξενοδοχείον του ύπνου «Πενσλβανία» εις την Νιαν Υόρκην, έχει 2.200 δωμάτια, και έκδιδει έκάστην Πρωίαν ιδιάντη τον έφημερίδα, μέσα εις την όποιαν οι πελάται διαβάζουν διέ άφορά το ξενοδοχείο, την κίνησιν του κ.τ.λ.

Ο σάπων έφευρθη το πρώτον από των Γαλατών πρδ δύο χιλιάδων έτών. Κατεσκευάσθη δε από το πάχος των αλών και από τη στάχτη της άστράς.

Μια πορτοκαλιά στήν Καλιφόρνια παράγει έτησίως 20.000 πορτοκαλιά!

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν 14 έκατομύρια Εβραίοι. Μόνον στήν Παλαιστίνη κατοικούν 125.000.

Περισσότερο των δύο χιλιάδων διστέρων δε μπορεί να δώ κανείς διά γυμνού οφθαλμού.

Η κόμη ένός έφθρου έχει 129-150.000 τρίχες!

Το κράτος των Ηνωμένων Πολιτειών έξωδεύει έτησίως 10 έκατομύρια για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Ο μεγαλύτερος κώδων του κόσμου εινε ο της Μόσχας όστις ζυγίζει 198 τόννους.

Οι μεγάλοι κώδων του κόσμου εινε ο της Μόσχας όστις ζυγίζει 198 τόννους. Ο Σουλτάνης

οι όδοι ο κόμης του Έσεξ έλεγε ότι προτιμούσε το θάνατο, παρό να ζήσει έλεος. Και ακόμη ότι η Βασίλισσα δεν θα ήαν άσφαλής ένώος εκείνος θα ζούσε... Η Έλισαβέτ έπείραγε... Αλλά από τη μια στιγμή στήν άλλη μπορούσε να φανή το δαχτυλίδι της σωτηρίας... και η Έλισαβέτ άντελλε την έκτασι της άποφάσεως. Αλλά το δαχτυλίδι δεν φανίκανε... Ήταν ένα κρύο χειμωνίτικο πρωί στίς 25 Φεβρουαρίου 1601. Δεμένος άποσθλκωνα ο Ροβέρτος ντ' Ερβέ, κόμης του Έσεξ, ώδηγεί στήν Πύργο και άποκεφαλίσθη με τσεκούρι. Ήταν τότε 34 έτών. Ο τραγικός θάνατός του έπροξέγγνε σε όλη την Ευρώπη τρομερή έντόπωσι και άγανάκτησι στήν Αγγλική λαό...

Πέρασαν τρία χρόνια. Η κόμισσα του Νότινχαμ, γυναίκα έπιφανούς άνδρός, ο όποιος έπρόσφερε πολλές άπηρεσίες στήν Αγγλία, έλαβη άρρώστους βαρείς. Έπειδή έβιασθε να πληρώσει ο θάνατός της, έζήτησε να ιδή τη βασίλισσα και με δάκρυα της έξομολογείται ένα μυστικό και της δίνει ένα πολύτιμο δαχτυλίδι. Ήταν το δαχτυλίδι του Έσεξ. Όταν ο δυστυχής κόμης ήταν στή φυλακή, της είχε δώσει το δαχτυλίδι να ιδή στήν Έλισαβέτ ζωντανά χαρή. Η κόμισσα του Νότινχαμ άντελλε να το κάμει, αλλά ο σύζυγός της δεν το επέτρεψε. Ο Ροβέρτος ήτο θανάσιμος έχθρος και έπρεπε να πεθάνη.

— Σωζέστε με, έκαίγαι η κόμισσα φιλώντας τα χέρια της Βασίλισσας. Σωζέστε με! Είμαι κολαυμένη. Σε μένα όφείλεται ο θάνατός μου. Δεν έπρεπε ν' άκούσω τον άντρα μου.

Και η Έλισαβέτ δακρυομένη: — Ο Θεός σε σε σωζέσει. Εγώ ποτέ.

Η κόμισσα Νότινχαμ πέθανε. Σε λίγες μέρες την άκολούθησε και ή Βασίλισσα Έλισαβέτ. Στις τελευταίες στιγμές της γλύσσε τροφικά το δαχτυλίδι.

Από τη δραματική αυτή ιστορία ο έξοχος συνθέτης Δονιζέτι ένεπνευσθη το μελόδραμα του Ροβέρτος ντ' Ερβέ. Πολλά Αγγλικά και Γαλλικά μυθιοτορηματα και τρεις τραγωδίες ήσαν έπίσης ύπόθεσι την ιστορία που διηγηθήκαμε.

Ιστοριοδίφης

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ο ΛΗΞ ΣΤΗ ΔΡΑΜΠΑΤΟΒΑ

Μία όπέγεια λίμνη των Ιωαννίνων. Ο Αλξ-Πασσά, ή κυρά Βασιλική και ο Άράρης. Με το χαντζάρι στή χέρι. Έπει ο σκαβός προτιμά να το κέψουν το κέφαλι. Ένα δάκρυ της Βασιλικής. Τα ψάρια της λίμνης.

Μία από τις ποιητικότερες έξοχες των Ιωαννίνων εινε και ή Δραμπατοβά. Αυτή και το γειτονικό Μελίτσι εινε τοπία γραφικά, με πλατάνια, νερά χρυσολλένια, έξοκλήσια που συγκεντρώνουν πυκνούς τους πανηγυριστάς όλο το καλοκαίρι. Οι Γιαννιώτες έχουν και το σχετικό δίστιχο:

«Μελίτσι και Δραμπατοβά, τα δύο κρυονέρια
Με κύναν και λαμόνισα μέσα και τον πατέρα»

Τόση ή όμορφιά των μερών αυτών. Το Σλαβικό όνομα της Δραμπατόβας Έλληνιστί σημαίνει «άριστο νερό». Βρίσκεται στα Β.Α της ποταμίας λίμνης των Ιωαννίνων, κάτω από το βουνό Μισι-κέλι, 20 λεπτά έξω από την πόλι. Το άφθονο και κρύο νερό της πηγής αυτής βγαίνει από το βάθος βράχων που σχηματίζει μικρό θολωτό σπήλαιο, από μια τρύπα που κοιάζει σαν στόμα φούρνου. Από κει το νερό σχηματίζει ποτάμι και πάει να χυθί τη λίμνη. Η σπηλιά και τα νερά που βγαίνουν απ' αυτή, στήν καρδιά του Αλξ Πασσά, ίσκιώνονταν από πανύψηλα έλατα και πυκνά πουρνάρια. Μέσα στών παράδες αυτοί ο ρομαντικός τύπος... ως είχε κτίσει ένα όραιο κίοςκι. Εκεί έπήγαινε να περάση λίγον καιρό κάθε καλοκαίρι, περνώντας μαζί του και την αγαπημένη του Βασιλική. Τον συνόδευε όμως πάντοτε και ένας γιγαντοσώματος Άράρης, ο όποιος ήταν άμωτος άθλητής, σκαυτής και κολυμβητής.

Ο Άλξ δεν ήταν μόνο πονηρός και φιλόποτος, αλλά και προνοητικός. Παντού και πάντοτε έπρεπε όλα τα μέτρα του για καθε άνδραμένο. Ο Άράρης του ήσαν όμοιος, γιατί ο Άλξ δεν ήξερε κολύμει. Επομένως, αν άναποδογυρίζονταν ή βαρκα, όταν περνούσαν τη λίμνη των Ιωαννίνων, θα είχε κάποιον να τον σώση.

Σε μια τέτοια έκδρομη συνεβή το επεισόδιο που θα διηγηθούμε. Ο Άλξ, ή Βασιλική και ο Άράρης έφθασαν καλά στή Δραμπατοβά. Το έρωτικό ζευγαρι, άφου έγευματίσε στο κίοςκι, έβγυησε περίπατο γύρω. Πίσω έχότανε ο σκαυτοφύλακας. Στάθηκαν κοντά στήν πηγή και ή Βασιλική έλεγε:

— Δε σου φαίνονται, Πασσά μου, πολύ λιγοστά τα νερά έφέντος; Γιατί τίχα;

Πραγματικώς, το στόμα της πηγής έμαύριζε σαν το στόμα του Άδου. Ο Άλξ έπλησίασε στήν τρύπα για τα κοιτάξη μέσα και τα μπορούσε να ξεχωρίση τίποτα. Αλλά το σκοτάδι ήταν πυκνό και δε μπορούσε να ιδή παρά μόνο νερό. Ο Άλξ διέταξε τότε ν' άνάψουν λυχνάρι και να έλκεσεν τον Άράρη κολυμβητή:

— Τόσους άμέσους, τον διέταξε, έμα μέσα και πέρα, να ιδούμε τι θα βώη.

Ο δυστυχής σκάβος γυμνώθηκε, αλλά δεν τόλμησε να μπή. Έτρεμε σά ζαγάρι από το φόβο του. Τότε ο Άλξ θυμάσθε. Τυλίγει γύρω στο άριστερό χέρι το πολύτιμο κομπολόι του καυμένο από 31 άνισα μεγάλα μαργαριτάρια και δυό σμαράγδια και με το δεξιό χέρι του από το χυσοκίνητο σελάκι του το περιφάρμο Μπλ Χαντζό του όποιου την λαβήν έστόλιζε ένα σπανιάτο για το μέγεθος του διαμάντι που το είχε άνοράσει πολύ άκριβα στήν Πρέβεζα από τον περιπλανώμενο τότε Βασίλειο της Σουηδίας Γουσταύο Αδόλφο. Βγάζει λοιπόν το δίκωπο αυτό χαντζάρι και λέει στήν Άράρη:

— Όρε, πάρε το λυχνάρι και έμα ή άλλοιώς σου κόβω το κεφάλι!

Ο σκάβος παρακαλώσε τρέμοντας, αλλά ο τυράννος κρατούσε έπάνω από το κεφάλι τον το φονικό όργανο. Και ο δυστυχής άναθρώπος άποφασίζει να μπή στή σπηλιά. Αλλά μόλις μπήκε, άμέσως βγαίνει και τρέμοντας και λαχανιάζοντας πέφτει στα πόδια του κυρίου του λέγοντα:

— Κόψε με, πασά μν, κόψε με παρό να μπώ εκεί μέσα στήν κολάση!

Η Βασιλική συγνημένη τον έρωτα:

— Μα τι είδες λοιπόν εκεί μέσα που προτιμάς να χάσης το κεφάλι σου, παρό να προχωρήσης βαθιά;

— Αχ, κυρά μου, Άδη και κολάση και θάλασσα μαύρη!

Ο Άλξ σκέφθηκε λίγο, είδε κι ένα δάκρυ που έτρεπε να πέση στο βλέφαρο της Βασιλικής και άφνης το σκάβό του να ζήσει:

— Καλά, όρε, καλά...

Είδη λοιπόν «θάλασσα μαύρη» μέσα στή σπηλιά ο Άράρης. Πραγματικώς ύπόκει ένει έσωτερική λίμνη Σουός μεταγενεστέρος χρόνου διάφορη περιηγητική θέλησαν ο βορρομπί ποσει την ύπόγεια αυτή λίμνη, αλλά δεν το κατόρθωσαν. Η βρύς δεν έβρισκε πότα. Φαίνεται δε ότι τα παλιά χρόνια είχε και πλά φραία ή λίμνη της Δραμπατόβας, πέστραφες και άλλο. Τώρα πια δεν υπάρχουν.

Ο Φυσιοδίφης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΤΣΕΛΛΙΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΖΟ

Μία δραματική περιπέτεια του μεγάλου γλύπτου. — Πώς ένα άριστοτέλειό του έγινε άφερμη δυστυχίας του. — Ομνηστική συμπλοκή σ' ένα στενό της Φλωρεντίας. — Ο Τσελλίνι με το σπαθί στο χέρι. — Όπου φανερώνεται ο άπαις μηχανής θεός. — Η πονηρία του πιστού μαθητού. — Πώς τιμωρεί τους δολείς ή Φλωρεντία.

ΙΑ από τις μεγαλύτερες μορφές της Ιταλικής Αναγέννησης είναι και ο Μπενβενούτο Τσελλίνι. Γλύπτης, αλλά περισσότερο χαράκτης και ποιητής, έμοιλενός σε χρυσόφαι καϊδόσημ κομφοτεχνήματα που μένουν άθάνατα στους αιώνες. Ο Τσελλίνι γνώρισε τη δόξα και τον πλούτο, ήταν δημοφιλής του Πάπα και του Βασιλέως της Γαλλίας, είχε πολλούς μαθητές. Τέλος άποφάσισε να εγκαταστήσει στην πόλη της γεννησεώς του τη Φλωρεντία. Έκει, το άτελιό του έγινε γρήγορα τόπος συναγής της εγγενέστερης κοινωνίας. Μεταξύ των άπειροβίων αγαλμάτων, των εικόνων, των χρυσών και άργυρών βάζων του καλλιτέχνη, ο εγγενής έπισκέπτης καθισμένος σε μια άπιδ επιδίεζε σκαλισμένες πολυθρόνες και κομβεντιζόντας έδαφαιζε συγχρόνως και τη λεπτή εργασία του χεριού. Ωδηγομένη άπό το θαυμάσιο νοή του. Είπε περιττό να προσθέσουμε ότι τα έργα του Τσελλίνι άγοράζονταν πανάκριβα. Κάθε Φλωρεντινός εγγενής το θεωρούσε τιμή του να στολίσει με ένα ή περισσότερα άριστοτεχνήματα τις σάλλες του. Ένα όμως έξαίσιον βάζο, πιο χαριτωμένο και πιο κομψό άπ' άλλα, κεντούσε όλων των θαυμαστών του την έπιθυμία. Άπό όμως ο Τσελλίνι δέν ήθελε να το άποχωρήσει. «Είνε άνάξιοι να το έκτιμήσουν όσο του άξίζει, έλεγε. Θα το κρατήσω για τον εαυτό μου». Και ο καλλιτέχνης έκαμάρινε την παρδοσια που είχε σκαλίζει γύρω στο βάζο και που έξοικονίζε κομψή της Άρετιμίδος. Οι εγγενείς του προτιέφραν μυθώδη ποσά, χρώματα, δόση, κήματα. Ο Τσελλίνι τα άπέφριζε. «Όχι, δέν το δίνα το βάζο αυτό!»

Ένας εγγενής πρό πάντων, ο ίσχυρός Πάολο Τζιοβανέλι, έακουστός για το πλούτη και την έπνοφία του, το έβαλε πείσμα ν' άποκτήσει το βάζο. Η άρνησι υπά-αυτά δυνάμειν το θυμό του και στο τέλος ή μπόρα έξοπαε.

Μία μέρα που ο καλλιτέχνης περικυκλωμένος άπό τους μαθητές του, τους έξηπνούσε τις γραμμές του έργου του, έμπηκε ο Τζιοβανέλι φορώντας την έπισημη στολή του.

— Λοιπόν, άποφασίσατε; ρώτησε τον Τσελλίνι. — Εγγενέστατε, σάς το είπα τόσες φορές ότι και όλη σας την περιουσία να μου προσφέρετε, το βάζο αυτό δέν θα βγύ από δώ.

— Άτέ λόγια πολύ περήφανα! Προσέχτε όμως. Το θέλω το έργο αυτό και θα το έχω. Γιατί άντεσέκοθε στη θέλησή μου, άφου θα βγύτε στο τέλος νικημένος;

— Άναψε άπό καλλιτεχνική όζνη ο Τσελλίνι. Δέν ήσαν άπό κείνους που φοβόνταν. Ήταν και το σπαθί άνθρώπου αυτός.

— Γιτί δέν σάς το δίνα; έφώναξε. Θέλετε λοιπόν να μάθετε το γιατί; Γιατί είσθε ο τελευταίος εις τον όποιον θα το παραχωρώσα, γιατί είσθε άνίκανος να έκτιμήσετε το άριστοτέλειό μου, γιατί το έπιθυμείτε μόνο άπό ματαιοδοξία. Λοιπόν, δέν θα το πάρете!...

Ο Τζιοβανέλι έβριε μία στιγμή κατάπληκτος. Έπειτα, χλωμός άπό θυμό έφανε μουρμουρίζοντας διάφορες φοβέρες...

Έχαν περάσει μερικές μέρες χωρίς ο Τζιοβανέλι ν' άκουσθ' ή ο Τσελλίνι, στην άρχή άνήνοχος, άρχισε να νομίζει τελειωμένα την ύπόθεση. Είχε λάθος όμως.

Θά ήσαν δέκα ή άρα την νύχτα. Η μεγάλη καμπάνα που έπέβαλλε ηούχια στους κατοίκους είχε σηκάνει και ή πόλις είχε όρη πεδαμένης. Άπό νωρίς οι μαθηταί του «διδασκάλου» είχαν φύγει για τα σπίτια τους και μόνο ο νεώτερος άπ' όλους ο Άτζελίνο που έβριε στο ίδιο σπίτι με το δασκάλό του, είχε κλεισθεί στο δωμάτιό του, στο έπάνω πάτωμα. Και ο Τσελλίνι εγγενής άπό τη μοναξιά αυτή, έποχάζετο και έοχε διαζε νέο άριστοτέλειο τέχνης...

Άξαφνα ένας δυνατός χτύπος στην πόρτα έν έκαμε να τινάξη όρθιος. Άρπαξε ένα σπαθί άπό την πανοπλία του τοίχου και έστράφη έτοιμος. Στο δεύτερο σπρώξιμο ή πόρτα ύπεχώρησε και ο Τσελλίνι, πιο κόκκινο και σιγοτρεμούλο φως των λαμπάδων, μπήκε να ξεχωρίσει δέκα άρματωμένους προσωπειδοφόρους που έκλειναν την εισοδό. Ο Τσελλίνι έσκότωσε το σπαθί.

— Κάθε υγιότητα είναι περιττή! έφώναξε ο άρχιηγός. Είμαστε δέκα. Έχουμε άλλωστε και όρους να προσείνουμε.

— Α! φαίνεται, άνήντισε ο καλλιτέχνης, ότι άν δέν τους παραδεχθώ την έχω άσχημα, ή; Ο έξοχότατος Πάολο Τζιοβανέλι έζέρε τι κάνει γιατί δέν άμφιβάλλω ότι σε κείνον όφειλω την ευχαριστοία της έπισκέφσεως σας... Η άντίστασις είναι πε-

ριττή, ή;.. Χμ. Θα το ιδούμε! Και σάν για να δώση περισσότερη έκφραση σ'α λόγια του, ο Τσελλίνι διέγραψε στον άέρα κύκλο με το σπαθί του που έκαμε και τους γενναίους να τραβήξουν πίσω. Μά την ίδια στιγμή δέκα λεπίδες διευθύνθησαν έναντιόν του.

Ο Τσελλίνι για λίγο έκράτησε την όρη των δέκα άνθρώπων και ήσαν κάτι άγριο ή νιχτερινή έκείνη σιωπή. που την έδαφαιζε μόνο το τρίξιμο των σπαθιών ή καμιά φωνή πόνου. Έν τούτοις μπροστά στις σιδερένιες έκείνες μπτες που έγγυριζαν γύρω στο πρόσωπό του, σ'α χέριο του και στο στήθος του όπισθοχωρούσε άργά σιχδόν όλοι οι προσωπιδόφοροι είχαν μπει μέσα... Άκούη λίγα ήήματα στα σκοτάδια στο βάθος της σάλλας άπό την όποία δέν δά μπορούσε πιά να φγύει... Ήταν χαμένος.

Έξαφνα άκούστηκε ένας φοβερός θόρυβος στο δαμάτιο που είταν πίσω άπό το άτελιό, ένας θόρυβος διαβολικός που έλάζε έπάνω στον καιρό το φάος της συμπλοκής.

Τά γυαλιά έσπάζονταν, τα έπιπλα άναποδογυρίζονταν, οι πόρτες χτυπούσαν και μία δυνατή φωνή έκραζε:

— Θάρρος, διδάσκαλε. θάρρος, φτάνουμε!

Ήταν ο Άτζελίνο. Είχε ξυπνήσει άπό τους κρότους της συμπλοκής και είχε δει τον κίνδυνο! Άλλά τί μπορούσε να κάνει το παιδικό του μπροστό; Τότε μια ιδέα που ήρθε έζαφαισε να κμει δσο μπορούσε περισσότερο θόρυβο για να φοβήση τους δολοφόντους έπισκέπτας.

Πράγματι οι έπιδρομείς, μη γνωρίζοντας τί συνέβαινε, έφταναν τρέχοντας. Ο Τσελλίνι, πέρνοντας κουράνιο, τους έκνήγνησε κάμποσο διάστημα, ως δτου σ' ένα σπρίγιο στο όριον χάρδαν.

Ένν όμως έπέστρεψε σπύι του, στο φως του φεγγαριού, πίσω άπό μια κολλάνα, είδε έναν άνθρωπο σκεπασμένο με μακρό μαντίρα και ο όποιος προφανώς προσπαθούσε να κρυφθ'. Ήταν ο Τζιοβανέλι που είχε έρθει για να έπιβλέπη τη χειρική επίθεσι των άνθρώπων του. Ο καλλιτέχνης τον άνεγνώρισε και ώρμησε κατ' έπάνω του.

— Άνανδρε! του φώναζε. Η σιερ σου τώφα! Φυλάξου, γρήγορα!

— Θρασύδειλε, είπε ο Τζιοβανέλι, τραβώντας και αυτός το σπαθί.

Τά σπαθιά σταυρώθηκαν, χτυπόντουσαν με λύσσα, με γρηγοράδα, βγάζοντας σπύες. Έπειτα, άξαφνα, ο Τσελλίνι, χόθηκε μπροστά και χτύπησε τον άντίπαλό του κατόστηθα.

— Βοήθεια! έφώναζε ο Τζιοβανέλι με όρμήν φωνή. Βοήθεια! με σκοτώνουν!... Και έβαλε το σπαθί στη δάκη.

Τη στιγμή έκείνη ή σιωπή έταράχθη άπό τον κρότο των βιμάτων της περιπολίας στο λιθόστρωτο. Ο Τσελλίνι δέν έπρόφτασε να φγύει. Οι στρατιώται τους έκβέλωσαν και τον πνέλαβαν ένν μερικοί έσκόνησαν στο χέριο τον λιποθυμώοντο Τζιοβανέλι. Και όταν ο πιστός Άτζελίνο άνήνοχος για την όρη πορτία του δασκάλου του έφτασε στο τόπο της μοναξίας, είδε να τον πναιόνουν στο φρεσίο του Άγίου Ιωάννου του Βαπτιστού!...

Την άλλη μέρα, μερικοί φίλοι του καλλιτέχνη έπήγαν στον Κορμά των Μεδίκων, διοικητή της Φλωρεντίας, θαυμαστήν έπίσης του Τσελλίνι και άφου διηγήθησαν τα διατρέξαντα, έζήτησαν την άποφράξισ του. Άλλ' ο διοικητής, πιά την έπιθυμία του δέ μπορούσε ν' άναλάβη μια τέτοια εδδών. Ένας άπό τους ίσχυροτέρους εγγενείς της Φλωρεντίας είχε βρεθεί θανάσιμα πληγωμένος, με το σπαθί στη δάκη. Τά φαινόμενα καταγράφονταν τον Τσελλίνι έπρεπε λοιπόν να μείνει στη φυλακή, μέχρις ότου ή άνάγκη της ξεκαθάριση το ζήτημα, άν είχε γίνει νόμομαχια.

Η άπάντησις αυτή, άντι ν' άπελπίσει τον Άτζελίνο, δυνάμωσε το θάρρος του. Γιατί δέν άμφιβάλλε ότι άγαππούσε το δασκάλος είχε πείσει όθμα κάποιας προστυχίας του δολίου Τζιοβανέλι. «Θά έχω άποδείξει» έλεγε μέσα του ο καλός μαθητής. Και έκείνος ο ανήθοος τόσο εδδύμος, ήταν τώρα δάσκαλος σκεπτικός. Έπειτα δέν τον είδαν πιά.

Κλειόμενος στο έργαστήρι του ο καλλιτέχνης, σε ποιά μιστριώδη εργασία καταγινόντανε με τόση προσομία; Μετά τριών μέρες ο Άτζελίνο παρουσάει στους συμμαθητάς του στο βάζο, όμοια άκρίβως, με όχημα γνωστό.

Ποιό είναι το πρωτότυπο και ποιό το άντίγραφο; έράτησε ο Άτζελίνο κρατώντας τα σε κάποια άπόστασι.

— Άδόντω να το ξεχωρίω κανείς άν δέν τ' άδ' άπό κοντά!

ήφοναζαν όλοι.

— Θαυμάσια! Αυτό ήθελα να έχω κι' εγώ.

Και έξέθεσε το σχέδιό του: Να προσφέρη στον Τζιοβανέλι, άντι του χρυσού βάζου, έκείνο που είχε άντιγράψει αυτός, το φαιτικό, χαμωμένο άπό πηλό και χρυσωμένο, για να πετύχη την άπελευθέρωσι του Τσελλίνι.

— Δέν σάς κρύβω ότι κινδυνεύουμε να φάμε έξλο, άλλ' είμαι άποφασισμένος να το μύσω. Θα με βοηθήσετε;

— Ναί! Ναί! έφώναζαν όλοι οι μαθηταί.

Η μικρή συνουσία με τον Άτζελίνο έπί κεφαλής, έπήγε στο παλάτι του εγγενούς. Βρήκαν τον Τζιοβανέλι να κάθεται με-μυλοπρεπώς σε μια πολυθρόνα. Ο Άτζελίνο έβγαλε το σκούφο του, γανάτιε μπροστά στον άρχοντα και ζήτησε καπεινά την άδεια να μιλήση:

— Σεις μόνο, Έξοχότατε, είπε, μπορείτε να μάς ξαναδώσετε τον άγαππού μας δασκάλο, γιατί σεις μπορείτε να δώσετε έξηγησης πώς γίνηκε το άληπο συμβάν. Εδδοχάσατε να το κάμετε και μετ, για φόρε της εγγνώμης σας σεας προσφέρουμε σ'αυτό το άριστοτέλειο του Τσελλίνι που τόσο είχατε θαυμάσει!

Γίνηκε σιωπή. Ο Τζιοβανέλι έκόταξε το παιδί συλλογισμένος. Έπειτα ρώτησε: — Μά ο Τσελλίνι... τι λέει αυτός;

— Έχρημάστε άπό μέρους του... Βαρέθηκε να ναι στη φυλακή.

Τά μάτια του άρχοντα δούρανε άπό χαρά. Έπί τέλους έδραμψε! Είχε το πολύτιμο βάζο, τον πόθο της ψυχής του! Και χωρίς να χόρη σιγμή, έγραψε στο Διοικητή γράμμα δια του όποιου άνεγνώριζε ότι δέν είχε γινειδολογική άπόπειρα έναντιόν του, άλλ' ότι έπληρώθηκε σε νόμιμη και κανονική μονομαχία με τον Τσελλίνι. Ο καλλιτέχνης ήτο έν τάξει, σύμφωνα με τους ίπποτικούς νόμους. Και ο Τζιοβανέλι ζήτησε την άποφράξισ του. Έσφράγισε το γράμμα και το παρέδωσε στον Άτζελίνο, ο όποιος έφανε σάν πουλί.

Μετά μια ώρα ο Διευθυντής με το πολύτιμο γράμμα στο χέρι και άγαπαιώμενος για την έλευσή διαγωγή του Παύλου Τζιοβανέλι, άνοιξε ο ίδιος τις πόρτες της φυλακής στον Τσελλίνι...

Την άλλη μέρα, το πρωί, μια δσοδρεσι έκπληξη έπείριμε τον Τζιοβανέλι. Σε όλες τις γωνίες των δόμων ήσαν τοιχοκολλημένα άντίγραφα της έπιστολής του, ένν ή ιστορία του πνινο βάζου έτρεχε σ' όλα τα στόματα. Οι Φλωρεντινοί μιλούσαν για τη βλακεία του και την προστυχία του, σαστριχά τραγούδια βγύαν εις βάρος του και ο Τζιοβανέλι κατήντισε το πνιγιο της Φλωρεντίας. Άναγνώσθηκε λοιπόν να φγύη άπό την πόλιν...

Ο Τσελλίνι έφίλησε τον άξιο μιστητή του στο μέτωπο και τον έχάρισε το πολύτιμο βάζο, το όποιο σάζεται άκόμη στο Μουσείο της ιστορικής πόλεως.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Τού D' Orleans

Πως μία φτωχή καρδιά μπορεί πόλεμο να κρατήσει ήνα δυο μάτια έμορφα περνούν και τη ματιά σου; Σαματωτή είναι κ' έρημη. Και πώς θα πολέμηση με τέτοις φλόγας και καύσιμος, χωρίς να την πληγώσουν;

Πως θα μπορούση μία καρδιά φτωχή ν' άντισταθ; (Άλλοιμω, κάποια καρδιά που έν' σάν τη δική μου) Ω! δέν της μένει τίποτε ή να παραδοθ' ή να πεθάνη. Μ' δλ' αυτά δυο μάτια έν' ή ζωή μου.

Μετάφρ. Δ. Ν. Γαλάνη

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τις μεγάλες γιορτές, με τά γλέντια και τά φαγητά, κουράζονται τα στομάχια. Έπειτα άπό μια τέτοια υπερχόπισι, ύποχρεωτικό είνε την άλλη ήμέρα το πρωί, να πάρη κανείς δεκαπέντε γραμμάκια sulfate de soude... Έτσι θα ξαναδιορθώσετε το στομάχι σας.

Έχετε το νού σας —κ' αυτό το γράφουμε για τους πλουσίους— μεταξυ του κρασιού και της σαμπάνις, να πίνετε ένα ποτήρι νερό του Βουσί.

Στα διάμεσα του γένυματος μίν πέρνετε άπότόμως ποτέ παγωτό. Το πνιχό αυτό, εισαχόμενον στο στομάχι, έμποδίζει την χώνευση. Τέλος πάντων, άν σάς άρέσει πολύ, δύνασθε να τρώτε λίγο-λίγο και κατά μακρά διαστήματα.

Τρώτε άπ' όλα, πίνετε άπ' όλα, άλλα κάνετε έναν περίπατο παντασιών μέτρων, πρίν κοιμηθίτε. Dr André Thibault

ΤΑΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΕΣ

Οι μαθηταί της σχολής του Λουκούλλου. — Οι γαρίδες του Άπικίου και ο τραγικός του θάνατος. — Ένα άρπαγμό άτι για ένα κεφαλόπευλο! — Τά συμπόσια του Άπικίου. — Ο Πάπας Μαρτίνος δ' Α' και τά χέλια του.

Κακώς πιστεύεται ότι ο Λούκουλλος ήπηρε ο μεγαλύτερος φαγάς της αρχαιότητας. Η ιστορία αναφέρει και άλλες άνθρώπινες καταβόθρες, πάντοτε όμως Ρωμαίους. Ίδου π. γ. πρώτος ο Άύλος Ίστιος που τρελλαινόντανε για τά ψάρια. Τά ίχθυοτροφεία του έστοίχιζεν δώδεκα εκατομμύρια σαστέρια, σάν να ποίμε δύομηση εκατομμύρια δρυμάς και ήσαν τά δνομαστότερα της έποχής του. Κάποτε που ο Ίουλιος Καίσαρ ήθελε να παραθέση μεγάλη γεύμα στο λαό της Ρώμης έπήρε δανεικά άπό τον Ίστιο δέκα χιλιάδες μαριμούνια μουστακάτα, με τη συμφωνία να του τά ξαναδώση στο ίδιο μέγεθος. Έκείνος όμως που έπάρσε δλους στην άγάπη για τά ψάρια ήταν ο διάσημος ρήτορας Κοϊντίος Όρτησιος. Δέν ήθελε μόνο να τά βλέπη ψητά, άλλα ζωντανά, για να εύφραίνεται προκατοβολικώς. Κάποτε άντήλλαξε ένα Άροβικό άλλοιο με έναν κεφαλό ζωντανό, σκαίνιο είδους και τον έφριζε στο ίχθυοτροφείο του για σά! Ο Λαφονταίν γράφει ότι τά ψάρια του τον είχαν συνεισθίσει, δότα στο άκουσμα της φωνής που πήγαιναν κοντά του!

Διάσημος ψαροφάγος ήτο και ο Άπικίος, άκρίμος επί Αυτοκράτορος Τιβεριού. Αυτός ήτο νομοδιδάσκαλος, ένας άπό τους σφούς έρμηνευτές του Ρωμαϊκού Δικαίου. Έν τούτοις ή λαίμαργία του τον έσπρωξε να διακινδυνεύση τη σεβαρότητα του γράφοντας και βιβλία σάν την «Αυτοκρατορική Μαγειρική». Ο Άθήναιος γράφει ότι αυτός είχε ο έφευρτής της ψαρόπητας και προσθέτει ότι έπήγαν πολλές φορές να ζήση στην Καμπανία «γαρίδας εσθίων πολυτελείς». Και μās πληροφορεί ότι οι γαρίδες αυτές ήσαν μεγάλες άπό τις Σμυρναϊκές και μοιάζαν με μικρούς άσκακούς. Άμα όμως ο Άπικίος έμαθε ότι στη Λιβύη υπάρχουν γαρίδες άκόμη μεγαλύτερες, δέν έστάθη ούτε στιγμή. Έξέπλευσε παρενθός ούδ' άναμείνας μίαν ήμέραν. Στο ταξίδι έτρόβησε Πάλλη βάσανα άλλα προτού άκόμη φθάσει στον τόπο, ή ταχύτητη Φληή είχε προηγηθεί και είχε άναγγείλει στους ψαράδες ότι έρχεται ένας τέτοιος πελάτης. Τον προύπάντησαν με τις βάρκες και του έβειαν καλδία γεμάτα γαρίδες. Ο Άπικίος έφριζε στα καλδία βλέμμα περιφρονητικό και ρώτησε:

— Δέν έχετε μεγαλύτερες;

— Όχι, άφεντικό, δέν μπορεί να γίνουν μεγαλύτερες. Τότε πίσω! είπε με θυμό στον πλοίαρχο. Και ξαναγύρισε στην Ιταλία, χωρίς να βγύ στεριά.

Μία μέρα ο Άπικίος θυμήθηκε ότι είχε πολλά χρέη και λίγο χρυσάφι. Έστειλε λοιπόν και φώναξε τον ταμία του.

— Πόσα χρήματα μάς μένουν; ρώτησε.

— Διακόσιες πενήντα χιλιάδες σαστέρια.

— Έχει καλώς.

Το ίδιο βράδι ο φιλόσοφος Άπικίος άποχωρήθηκε για πάντα τις γαρίδες, πίνοντας ένα ποτήρι κρασί του Φαλέργου άνακατωμένο με κανείο. Γιατί να ζή όταν δέν μπορεί να τρώγη όλο το χρόνο γαρίδες; Και ο Πλίνιος γράφει ως έξης το έπιτύμβιό του:

«Ασώτων πάντων ύπατος άσωτος»

Σπουδαίος έπίσης κολοφάγος ήπηρε και ο Άντοκράτορ Βιτέλιος. Έφανε (έναντινα κυριολεκτικώς) 90.000.000 σαστέρια. Έφανε άχρότητα όπιο και δέκα φορές την ήμερα, χωρίς να ένοχλείται καθόλου, γιατί ήταν τελειοποιημένος στη γνωστή Ρωμαϊκή τέχνη ν' άλαφρώνη το στομάχι. Για ένα και μόνο συμπόσιο έδαπάνησε τέσσαρα εκατομμύρια σαστέρια. Παρετέθησαν δυο χιλιάδες μαριμούνια, έφτα χιλιάδες τοίχες, εκατό άγοράχοι κλπ. Άλλ' ο μεγαλύτερος θάνατος του Βιτελίου, που έκσπύσε όλα τα κατεσθώματα των Άλλων, ήταν ή περιττή «Ασπίς της Πολιτείας» Άδηνάς, ή όποία όμως θα μπορούσε να όνομασθ' καλλίτερα Πολιούχος της... κοιλίας του Βιτελίου. Ήταν μια τεραστία άσμένια πλατέλλα, με τόσο μεγάλη πύη για να κατισκευασθ' έχρησθή (κατά το λεγόν του Πλινίου) ιδιαίτερο κάρνι που έστοίχισε ένα εκατομμύριο σαστέρια. Για να κμει τά έγκαινία της πλατέλλας αυτής όργανωσε γεύμα ιστορικό στα χρονικά της Ρωμαϊκής πολιτείας. Βατά διαταγήν του ο σόλος διέσχισε τις θάλασσες άπό των Ήρακλείων Σηλών μέχρι του Καρπαθίου Πελάγους για να φέρουν άφθονα και σπάνια τρόφιμα. Και ή πλατέλλα έκείνη παρτέθη γεμάτη άπό μυαλά φασιάδων και γλώσσες παγωνιών και και σκατάκια πουλιών και χάρβα σπανίων ψαριών.

Καλοφάγος όμως ήτο και ο άλλος έκείνος Καλλιούλης, ο όποιος έφρασε τά ψάρια της στερας του με σάρες δούλων για να γίνονται παχύρετρα και γαστρίτερα.

Άπό τους καλοφάγους αυτούς θα κατήγετο βέβαια και ο περιφημος Πάπας Μαρτίνος δ' Α' ο όποιος άγαπούσε μεν όλα τά νόστιμα πράγματα του μάταιου τούτου κόσμου, ιδιαίτερη όμως προτίμησι έφανε για τά χέλια της Βολσένας. Για να τά κάνει όμως νοστιμότερα, τά έφριχε ζωντανά μέσα σ' άπορο κρασί και τ' άφανε εκεί να πεθάνουν έν μέρη και κρατάλη το γλυκύτερο θάνατο. Έπειτα τά έκανε μαρινάτα ή με σάλτσα άπό άγία χυπητά και τυρί μυτιήθρα. Ο Άδντης έτοποθέτησε τον Πάπα αυτόν στο Καθάτηρι, όπου:

«... άνίξει με νηστία τα στο κρασί μαγευτικά χέλια της Βολσένας».

Ο Λούκουλλος

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

Του JEAN - JOSÉ FRAPPA

Εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ του 1918, τέσσερες άνθρωποι βρισκόταν σε μια φτωχική καλύβα του χωριού Δομζερβέν κάτω από μόνον της Λωρραίνης. Ήταν ο λοχαγός του πεζικού Παρμόν, ο υπολοχαγός του πυροβολικού Μπρεμοντιέ, ο ανθυπολοχαγός Σερβέν και ο επιλοχίας Πριμουά.

Μόλις φάγανε, μαζεψήκανε κι οι τέσσερες γύρω στη φωτιά κι' ανάψανε τις πίπες τους. Δέ μιλούσε κανείς. Έξω ούρλιαζε ο άγριοβόρι και το χιόνι είχε στρώσει όλο το τόπο. Κουνοί σ' όλη την πόρτα της καλύβας και την έκανε να τρίζει, απειλώντας δλοένα να σπύσει τα λωβερμένα χαρτιά που αντικαθιστούσαν από παρόδου της καλύβας τα σπασμένα τζάμια...

— Τι καιρός! Έκαμε άξια να δ' υπολοχαγός Μπρεμοντιέ. Σηκώθηκε έπειτα, έκανε μερικά βήματα στη στενόχωρη καλύβα και ξαναμυρομούρισε πάλι :

— Τι παλιόκαιρος! Έπειτα πήγε με τ' όπλο άλλους μαζί και κάθισε κοντά στη φωτιά. Ή ίδια σιωπή, ή ίδια βαρειά και πληκτική, απλόχευε πάλι στο μικρό από γκροσσών των αξιωματικών. Δέ μιλούσε κανείς, και τα βαρειά σιωπή που βασιλευσε στη μικρή καλύβα του Δομζερβέν την έδρασαν μόνο οι μακρινές κανονιές που άκουγόταν ποτέ-ποτέ...

Σε λίγο άκουστήκανε βήματα έξω στο δρόμο. Ένας άνθρωπος έρχετο στην καλύβα. Οι αξιωματικοί τον άκουσαν να χτυπάει δυνατά τις χοντρές καρτωτές δερμάτινες του σιδερένιες παπούτσες που ήτανε μπροστά στην πόρτα για να νινάξει το χιόνι και τις άλσες.

Η πόρτα άνοιξε λίγο, ένα παγερό φως βροιά γέμισε την καλύβα, και φάνηκε στην είσοδο ο ταγματάρχης Μαργέλ, στρατιωτικός γιατρός.

— Ο λοχαγός Παρμόν του μίλησε πρώτος :

— Τι νέα, κύριε ταγματάρχα ;

— Ο Λουφέ σκοτώθηκε !..

— Ω, τον δούτυχ !

Ο γιατρός έβγαλε το κασκόλ που το έφερε στο χέρι, τ' άκουμπσε μαζί με το κασκέτο του στο τραπέζι, έβγαλε και το πα' ωφόρι του, άπλωσε το χέρι του στη φωτιά, και ειπε :

— Ναί, ήταν δούτυχ. Σκοτώθηκε την ώρα που έφυγε με άδεια...

Τι άτυχία ! Μια μόνη όβριδα έπεσε απόψε ο' αυτό το χωριό, και κανένας άλλος δέν χτυπήθηκε. Κανένας δέν έπαθε τίποτα... Μόνο ο φτωχός Λουφέ...

Όταν τον είδα ξαπλωμένο, όλο αίματα, δέν ήπιασε ποτέ τον είχανε ξαπλώσει οι συνάδελφοί του, μόρθε να κλάψω...

Μια μεγάλη πληγή άλωγνέσανε στο άριστερό του πλευρό, από το στήθος ως την κοιλιά. Η μόνη κοιλιά του είχε γίνει λωύμα. Ζούσε ακόμα όταν τον ήρωσε. Κι' όταν με άκουγόταν, από πάνω του, να ξετειόζω τιν άπαισία πληγή που ίσχυε πάνω ένα μεγάλο θραύσμα της όβριδας, μου ψιθύρισε :

— Δέ γίνεται πια τίποτα για μένα...

Κι' έπειτα έκλεισε τα μάτια κι' έπεσε σε λήθαργο. Άργότερα συνήλθε πάλι, αλλά τον έπιασε παραλήρημα. Σε λίγο ξεψύχησε... Κι' έτσι τελειώσανε κι' αιδονού το βδοανά του...

Ο δούτυχ ! Δέν ξερετε όμως τι έπαθε...

Έχονε δικιο αυτό που πιστεύουν στο κιόμπε, στη δύναμη του περρωμένου. Όταν έμε γραφτό ενός ανθρώπου να σκοτωθί, δ' άδνατος τον φωνάζει με μια φωνή τόσο επιτακτική, που αυτός πδει και π' όφτει μόνος του στη μούκα του κανονιού...

Αυτό έπαθε κι' ο Λουφέ.

Όλο οι άδειοχοί είχανε συγκεντρωθεί στην άκρη του χωριού κι' κοιμάζονταν ν' ανεβούνε στο φορτηγό αυτοκίνητο που θα τους πήγαγε στο σιδηροδρομικό σταθμό της Λουνεβίλλ.

Μαζή μ' αυτούς ήτανε κι' ο Λουφέ. Άξια, δ' Λουφέ ειπε στους συντρόφους του :

— Α... έλασα το καλαμάρι μου... Πάω να το πάρω... Ο συνάδελφοί μου θέλουν να τον κρατήσουν. Μ' αυτούς δέ θέλουν άδελφικήν.

Ήσυχα, τους ειπε. Μια στιγμή θα λείψω. Από λεπτόν δουλειά ειναι... Θάρω άμειωτος...

Μ' αυτό το λόγια, δ' φτωχός Λουφέ έφυγε, τρέχοντας, για τον καταυλισμό, όπου είχε άψει το καλαμάρι του... Πήγαυε με το πιστόλι του στο χέρι για κάθε ένδεχόμενο.

Την στιγμή άκριβώς που έφτανε μπροστά στην έκκλησιό του χωριού, μια μεγάλη όβριδα έπεσε κι' έσπασε κοντά του. Ένα θραύσμα τον βρήκε στην κοιλιά και τον ξάπλωσε κάτω.

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

Τρέξαν άμέσως και τον σπώρ νει, για να του παρόσουν τας πρώτας βοήθειας. Καί, την ώε, δ' τον φέρουνε στο δούτοεγο, ένα μικρό πράρμα με δάλλινο έπεσε από το ακκο του χάρω...

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΟ ΝΗΝΙ' Α' Κ'Ι ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΙΟΥ ΔΕΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο τελευταίος κλονισμός, που δέν ώφειλετο εις καμμία ύπαρξη ιδιικήν μου, έσκόλασε μέσα εις την ψυχήν μου μίαν διαρκή τραμίαν άγανακτικής, κατά την διάρκεια της φυλακισέως μου. Και άγανάκτησις μου αυτή μετεβλήθη σιγά-σιγά εις ένα έγερση, που έβύτηνε μέσα μου άγνώστους δυνάμεις. Από την πρώτη στιγμήν που έμβηκα εις την φυλακήν, ήρχισα να συναισθανώ διαφορετικόν τον εαυτό μου. Έβλεπα γύρω μου να πλένεται άσπρος και έπιμόνος ένα δικτυόν συκοφαντίας από δύο άρχαις γνώσεως, εις το όποιον έβροθόσαν με άσυνειδησίαν δολοφονών όλοι οι δικαστικοί έκείνοι, που ήσαν έντεταλμένοι υπό του ποινικού ήθικου νόμου να με άπαλλάξουν. Τους όνομάζω ένα προς ένα εις τα «Απομνημονεύματα Αξιωματικού» και καθορίζω τας πράξεις των. Τώρα έχουν άποθάνει και ο Θεός να τους συγχωρήσθ.

Ετσι άνεπύχτη μέσα εις την ψυχήν μου ένα έντικτον άμνησιν και αυτοσυνητήρησιν, το όποιον δέν έβρόδυνε να περιπαλή με την συγγαφικήν ιδιοφυάν μου, και να την διαγείρη εις άκαταστήτον παραγωγήν.

Μέσα εις το καμαράκι έκείνου του Μενδρεσέ, που μόλις έφρουσεν ένα κρεβάτι και ένα τραπέζι, έξεχύθη σιγά-σιγά ένας άσπρος δολόκληρος από σκέψεις κι' από ιδέες, κόσμος δημογραφικός, άπό έμέ και έτοιμος να μου άνταποδώση την ύποχρεώσιν, δημοφών με και αυτός. Και πρώτον έσκέφθη να συγγράφω εις μυστήριον δολόκληρον το ιστορικόν της οικίας ύποθεσεως, που με έλχεσυντρίψω. Ήμερος καινικτός άνέλυσά την δικαιοσύνην μου, την μετέβαλλον εις καρφάλαια, εις διαλόγους, εις συμπερασματα. Ήν η πρώτη συνθετική εργασία που έκανα, έπαιον εις όρισμα άπ την μοίραν σχέδιον. Ή φαντασία δέν ελχε δέναν πλάνον, παρ' όσον άρχισαν δια να συναρτάται με την πραγματικότητα και να την συναρμολογή με κάποιαν φιλολογικήν άρμονίαν.

Το έργον μου έκείνο, στα «Απομνημονεύματα Αξιωματικού» δέν ειναι κατ' όσον το φιλολογικό έπιδείχθη να το έσοι ένα τέτοιο χαρακτηρισμό, δια να διαφύγ η άνεώτερον, ότε το κοινόν ν' άποληφθί περι τίνος έπιδείχθη. Διά τούτο έχει και το έλάττωμα ότι ειναι παραρτομένη με ξένας γνώσεις και σκέψεις, αι όποιαι εις πολλά μέρη δέν έχον τον και την θέσιν των. Αλλά το έργον αυτό με έσωσεν έκδοθέν. Ήρθε μια κατηγορία κατά των κατηγοριών μου και των δικαστικών συνεργών των, ένώπιον του δικαστηρίου της Κοινής Γνώμης. Και το δικαστήριο αυτό τους κατέδικασε και άπέλεκεν εις έμέ την ήθικην άποκατάστασιν μου, δια την όποιαν έμερίμνησα πάρα πολύ εις την ζωήν μου. Και το έξιμολογούμαι χωρίς τυχόν συνειδότης!

Δέν έπρόκειτο το όμωσ περί τούτων μόνον έπρεπε να δημοσιεύσιν ταυτοχρόνως και εις τον Μενδρεσέ έγραψα και το μυστήριον μου «Ο Αιτόχρις», το όποιον έδημοσιεύθη δολόκληρον εις την «Παλιγγενεσίαν» (1895-96) και ειναι η πρώτη έπιφυλλίς μου που έδημοσιεύθη εις έφημερίδα. Εις το έργον αυτό σατυρίζω τους άνωτέρους άξιωματικούς της παλαιάς σχολής, άκριβώς το είδος έκείνου, που έμπροκαλέσθη την τελευταίαν μου περιπέτειαν. Μετά όμως το άνοημόσεινα εις το «Σχιρί» μεταρρυθμισμένον και υπό τον τίτλον «Ο Συνταγματάρχης», αλλά το άφησα ήμικτελές. (Ακολουθεί)

Ήτανε τα καλαμάρι του, που δέν τώξε ξεχάσει και ποτέ μίξε, αν και τώξε μαζί του, πώς τώξε ξεχάσει τον καταυλισμό...

Έχονε δικιο αυτό που πιστεύουν στο κιόμπε... Κανένας δέν γλίστρωει, ειπε αλλι το γιατρός.

Ένα δυνατό ρόσημα τούάνειμιν κι έβασε τον καπνό από τον καπνοδόχο στην κάμαρα και γέμισε μ' αυτόν την στενόχωρη καλύβα.

Σε λίγο όμως διαλύθηκε κι' αυτός, κι' ο άνδρας ποζήθηκε Σερβέν επάνελαβε σάν αντίλαλος τα λόγια του γιατρού :

— Κανένας δέν γλίστρωει...

Ο Μπρεμοντιέ άκούμπισε το χέρι του στο μέτωπο και ειπε :

— Ειναι πολύ μυστηριώδεις οι δυνάμεις που μας κυβερνούν κι' ο άνδρας που δέν ειναι παρ' ένα παιγνίδι της τύχης...

Εξω τ' άγριοβόρι σφύριζε άκατάπαυστα τον πένθιμο ακκο του. Καμιά κανονία βροντοόσε ξαφνικά, και πάλι άπλώνοντο γύρω η σιωπή της χειμωνιάτικης νύχτας... Ξάν-Ζεζέ Φραππά

Πήγαυε με το πιστόλι στο χέρι

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και όρμησε προς την πόρτα. Αλλά εΐταν άργά πιά. Ένας άνδρας ειχε άρχισει ν' ανεβαίει τη σκάλα και ο άνδρας αυτός εΐταν φραγκισκανός, τέταρτος φραγκισκανός !

Αποκλεισμένος μέσα στο καταφύγιό του, ο καπουκίνος ένεργησε σάν φρόνιμος καταγέρσης. Τυλίχτηκε ως τα δόντια, τράβηξε ένα τραπέζι μπροστά του, έβγαλε ένα πλατύ και μακρύ μαχαίρι κι' έβαλε τη μοντέρνα αυτή σύνοψη άπάνω στα γονατά του.

Έπειτα, στανδρόνοντας τα χέρια του, στάθηκε σάν άσκητής που έχει περιπέσει σε έκτασι.

Ο Θεός να φυλάει την αιδεσιμότητά σας ! άκούστηκε τότε μια φωνή περιπαυστική.

Ο καπουκίνος έκανε πώς ξαφνιάστηκε. Απέναντί του ο φραγκισκανός, ψηλός και γεμάτος, τον κοιτούσε από το βάθος της κατεβαμένης κουκούλας του.

Του Κυρίου δειθώμεν ! εΐπεν ο καπουκίνος με φωνή συντριμένη.

Ή μόρτα δυναμώνει, άπάντησε ο άλλος, θα με φιλοξενήσετε άδελφέ, λίγη ώρα στο καταφύγιό σας ;

Μάλιστα, άδελφέ μου, μάλιστα... ύπάρχει και για σας ένας μπάγκος στη γωνία αυτή... Έκεί μπορείτε να προσευχθείτε.

Αλλ' ο φραγκισκανός φαινόταν πως επιθυμούσε να προσευχθί μαζί με το συνάδελφό του και γι' αυτό τράβηξε το μπάγκο και τον έφερε άπέναντί του.

Τώρα ο καθένας τους κρυφοκοίταζε τον άλλο.

Μά του κάκου. Τα πρόσωπά τους κρυβόντουσαν κάτω από τις κατεβαμένες κουκούλες τους.

Πόσων χρόνων είστε, πάτερ μου ; ρώτησε ο φραγκισκανός.

Άλλοίμονο, άπάντησε ο καπουκίνος, είμαι γέρος, πολύ γέρος της Ύπαπαντης κλείνω τ' έβδομηντα έξη μου χρόνια.

Αναλόγως της ηλικίας σας βαδίζετε πολύ καλά, τόσο καλά μάλιστα που κι' ένα έλάφι μπορεί να σας ζηλέει.

Με περιπαίζετε, άδελφέ μου, έτρεξα λίγο, γιατί βιαζόμουν να πάω στον έσπερινό ο όποιος έχει τόση ώρα πούσε σημάνει και το μοναστήριό μου ειναι μακριά.

Πού πέφτει το μοναστήρι σας ;

Ειναι μακριά, πολύ μακριά, άδελφέ μου, κι' αυτό με κάνει να σκέπτομαι πως ειναι ώρα να τραβάω γι' αυτό.

Τότε, καλέ μου πάτερ, εύχαρηστηνίτε να σας συνοδεύσω.

Βήλας δυνατός έπιασε τότε το γέρο καπουκίνο.

Σεβάσμεν άδελφέ μου, άπάντησε, ο κανονισμός της μονής μου ειναι πολύ άσχηρός και μάς άπαγορεύει τις συντροφίες.

Α' γι' αυτό σας είδα προ όλίγου νάνοιγτες τόπο γύρω σας με τη χοντρή σας μαγκούρα που την αφήσατε εκεί κάτω στο βάλλο! Νά αχρή η όργη ! Εγώ' αλήθεια πως αγαπάτε τη μοναξιά, αλλά η μαγκούρα σας εΐταν πολύ χοντρή για έναν καλόγερο.

Άδελφέ μου, άπάντησε ο καπουκίνος, ξερετε ότι εΐταν ύπερκαζόμεστε τον εαυτό μας, δέ μάς άπαγορεύεται ν' άπομακρυνουμε τους κακούς με τη βοήθεια των έγκληματων οπλων...

Αλλά έκείνοι δέν εΐταν καθόλου κακοί, έβλεπε μου, εΐταν συναδελφοί μας, μοναχοί, καθώς είστε κι' εγώ.

Ναί, αλλά ύπάρχει μια παροιμία που λέει ότι το ράσο δέν κάνει τον καλόγερο.

Λέγοντας αυτά ο καπουκίνος σηκώθηκε και το μαχαίρι που ειχε στα γονατά του έβασε κάτω.

Νά κι' ένα άλλο έγκόσμο όπλο ! φώναξε ο φραγκισκανός. Τι δυβολομοναστήρι ειν' αυτό το δικό σας που όπλίζει τους καλόγερους του σε στρατιώτες Γερμανούς.

Μά την πίστη μου, άπάντησε ο άλλος, το μοναστήρι μου μαζίζει πολύ με το δικό σας το όποιον οι μοναχοί φορούν σπιρούνια σάν αξιωματικοί.

Ο φραγκισκανός άρχισε να γελάει.

Βλέπω ότι ξερετε τίς άπαντήσεις σας γρήγορες σάν τα πόδια σας. Γιατί, μά την αλήθεια, εγώ που είμαι τριάντα χρόνια νεώτερός σας με πολύ κόπο κατόρθωσα να σας παρακολουθήσω.

Και γιατί νάνωνης αυτό τον κόπο, άδελφέ μου;

Ήθελα να μάθω από σας μερικά πράγματα.

Τι ;

Ήθελα να μάθω αν ζή ή έπέθανε η Μαγδαληνή ;

Ο καπουκίνος έπιασε με τα δυο του χέρια τη γενειάδα του και φαινόταν να συλλαγίζεται.

Ποιά Μαγδαληνή ; ερώτησε.

Εκείνη που κλέψατε !

Εγώ ;...

Και γελώντας δυνατά ο καπουκίνος κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε :

Δέν ειναι τίμιο πράρμα, άδελφέ μου, να περι-

παίζετε ένα δυστυχημένο γέρο σάν κι' έμένα... Άλλοίμονο, στην ηλικία μου δέ μπορεί πια κανείς να κλέψει...

Ο φραγκισκανός χτύπησε στο πάτωμα τη μπότα του, της όποιας τα σπιρούνια άντήχησαν.

Κάνει πολύ πνεύμα, Βρινδινέ, ειπε με φωνή σκληρή και άπειλητική. Αλλά δέν έχω πια ώρα για χάσιμο και σε συμβουλεύω από δω και πέρα ν' αφήσεις κατό μέρος τις έξυπνάδες σου.

XIX

Όπου διηγούνται στο Βρινδινέ μιξ δικάτικη ιστορία.

Ο Βρινδινός άκούγοντας τον Φραγκισκανό να τον φωνάζει με τόνομα του, πράρμα που το περίμενε άλλωστε εύθως έξ άρχής της περιέργης έκείνης συνομιλίας, άποφάσισε ν' αφήσει στη μπάντα τα προσηήματα. Άνοιξε την κουκούλα του και φανέρωσε στο πονηρό κι' άνησχο μούτρο του.

Αλλά συγχρόνως έσκυψε και πήρε το μαχαίρι που ειχε πέσει κάτω και το έβαλε άποφασιστικά μπροστά του.

Τώρα, ειπε με τόνο σταθερό, ήρεμο ή σιγρό σας, αιδεσιμώτατε πάτερ. Θέλω να μου πείτε και σεις άμέσως πούδες είστε και με ποιά δικαιώμα με ρώτατε ;

Άχρητε ! φώναξε ο φραγκισκανός περιφρονητικά. Και μ' ένα περήφανο κίνημα του κεφαλιού του έφριξε την κουκούλα που τον έσκεπαζε κι' αυτόν προς τα πίσω. Όστόσο ο Βρινδινός δέν κέρδιζε τίποτε άπ' αυτό, γιατί ο άγνωστος φορούσε μανήρη προσωπίδα.

Και τώρα, ειπε ο άγνωστος, θέλετε να σου πω πως λέγομαι ; Εί

ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ ὀραιοτάτη Ἀγγλὶς πρωταγωνίστρια Φράνς Ντόμ, ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ εἰς τὸ νέον δράμα ἰκόν ἔργον «Ὁ Θάνατος».

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Ὁ θμιλος ἐκδρομῶν Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν Κουρί.

ΚΟΜΙΚΕΣ ΠΡΩΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΕΣ

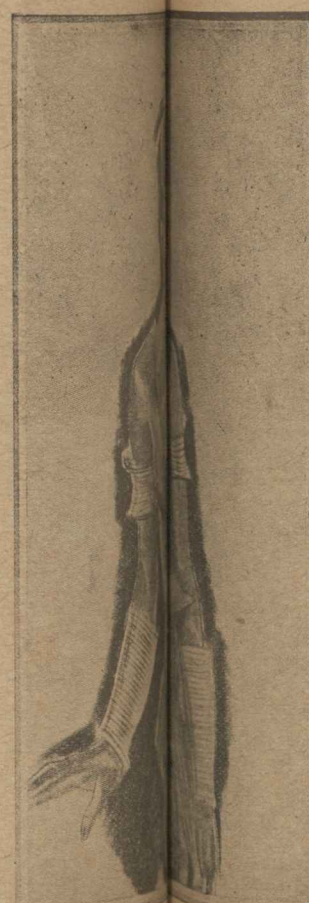
Ἡ κ. Γκιτὲ σ' ἓνα γεροντιστικὸν ρόλο ποὺ δημιουργεῖ σ' ἓνα τελευταῖο φιλμ.

ΠΡΩΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΑ

Ἡ ὀραιοτάτη πρωταγωνίστρια Νόν, ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἓνα ὀρασιζὲν «Ἰλλυγεν» τοῦ Νικολάου.

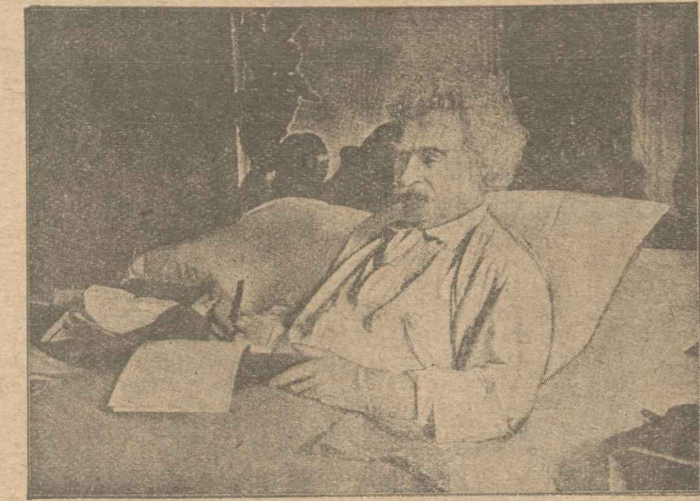
ΜΑΥΡΟΝΕΣ

Γέρων Ἰθαγενὴς Βελγικὸς Κόγκο.

Ὁ θησοποιὸς Πέτρος ντὲ Γκιενγκάν ὡς Ἀρτανιάν στυλ «Τρεῖς Σωματεφύλλικες».

Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος Μάρκ Τουάιν στὸ κρεβάτι του.

Ἡ μὲς Ἑλλεν Γκάουθ, νέος θεατρικὸς ἀστὴρ, ἡ ὁποία ἐντερουτάρισε θρισμυτικῶς εἰς τὸ θέατρον «Τέχνη» τοῦ Λονδίνου.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

(Κωμωδία μενέπρακτη)

ΠΡΟΣΩΠΑ: 'Ιβάν Τολκατσώφ, οικογενειάρχης.
Μευράσκιν, φίλος του.

(Η σκηνή στην Πετρούπολη, στο σπίτι του Μευράσκιν)

Το γραφείο του Μουράσκιν. Ο Μουράσκιν γράφει. Μπαίνει ο Τολκατσώφ κρατώντας ένα γλόμπο της λάμπας, ένα ποδήλατο, τρεις καπελίτες, ένα μεγάλο δέμα με φορέματα, ένα καλάθι με μπουτιλιές της μπύρας κ' ένα σωρό άλλα μικρά δέματα. Περιφέρει τα βλέματά του ξαφνιασμένα, άφηνει τα πράγματά του και πέφτει, εξαντλημένος δόξα, σ' ένα σοφά.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλημέρα, 'Ιβάν Τολκατσώφ!... Πώς μάς θυμήθηκε;... 'Από πού έρχεσαι;... ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— (Χαχανισμένος).— Καλέ μου, χροσέ μου... έχω μια παρακλήση να σου κάνω... Σε παρακαλώ... δάνεισέ μου ως αύριο το ρεβόλβερ σου... Δεξέ ετσι ότι είσαι φίλος μου!

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι το χρειάζεσαι το ρεβόλβερ μου; ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μου χρειάζεται... 'Ω! ουρανό!... Δόσε μου λίγο νερό... Γρήγορα νερό!... Θέλω το ρεβόλβερ σου. Πρόκειται να περάσω άπόψε ένα σκοτεινό δάσος... και, για κάθε ένδεχομένο, δάνεισέ μου το ρεβόλβερ σου... Κάνε μου αυτή τη χάρη.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι είν' αυτά που λές, 'Ιβάν; Που διάβολο φαντάστηκες το δάσος; Κάτι άλλο έχεις μέσα στο κεφάλι σου... Το βλέπω από τα μούτρα σου πώς έχεις κάποια κακή ιδέα στο μυαλό σου... Μά τι σου συμβαίνει; Πές μου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Περιμένε, άφισέ με νάναπνευσώ... 'Ω, είμαι κουρασμένος σαν το μούλαρι... Δέ μπορώ πιά νάναθέξω... Δέν είνε ζωή αυτή... 'Αν είσαι φίλος μου, χωρίς να μου ζητάς εξηγήσεις, χωρίς να θέλεις να μάθεις τις λεπτομέρειες... δάνεισέ μου το ρεβόλβερ σου... Σε παρακαλώ...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— 'Ελα, φτάνει πιά... 'Ιβάν Τολκατσώφ, κάνεις σά γυναίκα... 'Εόν ένας οικογενειάρχης, ένας δημοτικός σύμβουλος!... Ντραψού!...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Βέβαια, έγώ ένας οίκο-γε-ναι-άρ-χης!... Δέν λές καλότερα ένας μάρτυς, ένας φορητό ζωο, νέγρος, σκλάβος, ένας φοβιστάρας που περιμένει πάντα κάτι αντί να τραβήξει για τόν άλλο κόσμο... Είμαι ένα σκουπίδι, ένας βλάκας, ένας ήλιθιος... Γιατί νά ζω; Γιατί; (Σηκώνεται) Ναι, πές μου γιατί νά ζω; Γιατί νά ύφισταμαι αυτή την ανέλειωτη σειρά των ψυχικών καί σωματικών μαρτυριών;... Θά μου πής πώς θά με στέψει ο φωτισμένος του μαρτυρίου... Ναι, αλλά νά είσαι ο μάρτυς των γυναικών φουστανιών, των γλόμπων της λάμπας, α! όχι, πάει πολύ... 'Οχι, όχι, όχι! Φτάνει πιά, φτάνει!...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Μή φωνάζεις, θά σ' ακούσουν οι γείτονες...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Δέν πών ν' ακούσουν, το ίδιο μου κάνει!... 'Αν δέ μου δάσεις εσύ το ρεβόλβερ που σου ζητάω, ένας άλλος θά μου τό δόσει... Μά δέ θέλω νά ζω πιά... 'Εχω κάνει την απόφασή μου!...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Πρόσεχε: μούβγαλες ένα κουμπί. Μίλα ψέχαιμα. Δέ μπορώ νά καταλάβω γιατί είσαι τόσο δυσχεστημένος από τη ζωή σου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Γιατί;... Ρωτάς κιόλας;... Καλά, θά σου πω! Θά σου τά πω όλα κ' ίσως ξελαφρώσω έτσι την καρδιά μου... 'Ας κάτσουμε... 'Ε λοιπόν, άκου... 'Αχ! θεέ μου, κάτι με πνίγει... 'Ας μη σου πω τά περασμένα... Θά σου διηγηθώ μόνο την ιστορία της σημερινής μου ημέρας... 'Οπως ξέρεις, από τις δέκα ως τις τέσσερες είμαι ύποχρεωμένος να βρίσκομαι στο γραφείο μου... 'Η έξοχη είνε άνυπόφορη σ' αυτό... Καί νύγες; 'Εκατομύρια!... 'Ασε την άταξία που βσιαιώνει κεί μέσα! 'Ο γραμματέας είνε με άδεια, ο Κρανόφ έχει φύγει για νά παντρευτεί κ' οι διεκπεραιωτές είν' όλοι τους ξετρελλαμένοι με τις διασκεδάσεις, τις γυναικές καί θέατρα. 'Όλοι τους κοιμούνται δροθιοί, κ' έχουν καταντήσει σέ τέτοιο χάλι που δέ μπορείς νά περιμένεις τίποτε σαστό νά σου κάνουν. Καί δουλειά διαβλεμένη, ξεθεωτική... Πληροφορίες, άναφορές, άναφορές πληροφορίες... Μία μονότονη δουλειά σαν τά κύματα που έρχονται τό ένα ύστερ' από τό άλλο. 'Όλα αυτά μπορούν νά κάνουν νά βγάλεις τουλάχιστο τά μάτια σου από τις κόχες τους... Δόσε μου νερό νά πιώ... Τό γραφείο μου είνε σάπιο, καλλό... Καί καλά άν ύστερα άπ' όλα αυτά πήγαινα στο σπίτι μου νά φάω και νά χωθώ στο κρεβάτι μου... 'Α, όχι... Σκέψου ότι κάθομαι σέ μία βίλλα στην έξοχη πράγμα που σημαίνει ότι είμαι σκλάβος, χαμάλης, παταβούρα, λούστρος, άγωγιάντης... Μόλις γυ-

Δέ καταβαίνο γιατί είσαι δυσχεστημένος άπ' τη ζωή σου

ρίζω στη βίλλα άμέσως άκούω: τρέχει στην πόλη νά πωσέ τουτό, νά παραγγείλει έκείνο... Καί δέ φτάνουν μόνο οι παραγγέλιες της γυναίκας μου... 'Αλλά έχω και τους γείτονες που όταν σέ βλέπουν νά πηγαίνεις στην πόλη σέ φορτώνουν παραγγέλιες... 'Η γυναίκα μου έχει την άξίωση νά πάω νά μαλώσω με τη μοδίστρα της γιατί της έφτιαξε ένα κορσάκι πολύ φαρδιό μπροστά και πολύ στενό στους ώμους... 'Επειτα πήγαίνα ν' άλλεξέ τις παπούτσες της μικρής Σόνιας. 'Η κυνιάδα μου με φορτώνει νά της άγοράσω είκοσι δράμια μετάξι κόκκινο και μου δίνει και δείγμα. Μά σάσαι, νά ο κατάλογος! (Βγάζει από την τσέπη του έναν κατάλογο και τον άβάζει). 'Ενα γλόμπο της λάμπας. Μία λίτρα μουραδέλλα. Μία άκαρα γαρύφαλλα και κανέλλα. Ρετινόλαδο για τό Μιχάλη. Δύο λίτρες ζάχαρη σκόνη. 'Εδώ μου γράφει, νά θυμηθώ νά πάω από τό σπίτι τό λεβέτι και τό γουδί. Φανικό όξύ, πιπέρι, όδοντόκρεμα. Είκοσι μπουτιλιές της μπύρας. Σειδί, κ' έναν κορσέ για τη δεσποινίδα Σανσό, νούμερο 52... Πούφ! Καί νά θυνηθώ άκόμα νά πάω από τό σπίτι τό καλοκαιρινό έπανωφόρι και τό καουτσούτ του Μιχάλη. Αυτός είνε ο διατάγης της κυρίας και της οικογενείας. Καί τώρα έρχομαστε στις παραγγέλιες των προσφίλων γειτόνων καί γνωρίμων που ο διάβολος νά τους πάρει! 'Αφού, στους Βλασόν, γιορτάζει ο γίός τους: πρέπει νά του άγοράσω ένα ποδήλατο. 'Η συνταγματάρχίνα Βρικίν βρίσκειται σ' ένδιαφερόσα κατάσταση καί γι' αυτό πρέπει νά πηγαίνω καθημερινώς στη μαμμή της και νά την κρατάω ένήμερη. Καί τά λοιπά. 'Εχω πέντε καταλόγους μέσ' στην τσέπη μου και τό μαντήλι είχε γίνει ένα σχοινί από τους κόμπους! 'Ετσι λοιπόν, φίλε μου, κατ'ά τό διάστημα που περπατά βεί από την ώρα που φεύγω από τό γραφείο μου, ως την ώρα που πέρνω τό τραίνο, περπατώ μέσα στην πόλη σ' ασύλλος, με τη γλόσσα έξω. Κάνω ένα σωρό δρόμους, αναθεματίζοντας τη ζωή. 'Από τό μπακάλη πηγαίνω στο φαρμακείο, από τό φαρμακείο στη μοδίστρα, από τη μοδίστρα στον έμπορο κ' από κεί πάλι στο φαρμακείο γιατί, ήνωτος είμαι, καί ξεχνάω καμμιά φορά. 'Ασε που πιά ένα μαγαζί σκοντάφτω, στο άλλο χάνω τό λεφτά μου, άλλοτ' έβγανώ νά πληρώσω και με παίρνουν τό κατόπι φωνάζοντας κ' άλλοτ' πατάω τό σκορπίνι μέ τις κυρίες. Φοκίη! 'Όλη τη νύχτα, ύστερ' από αυτά τά μαρτυρία, οι κλειδώσεις μου τρίζουν καί βλέπω στά όνειρά μου κορκοδεύλους. 'Επιτέλους τάχω άγοράσει όλα. Οι παραγγέλιες είνε έτοιμες. Πώς νά τά πάω όλα αυτά τά πράγματα; Πώς νά κάνω ένα δέμα -ό γουδί και τό γουδογέρι μαζί με τό γλόμπο της λάμπας; ή τό φανικό όξύ με τό σασί; Πώς νά βάλω μαζί τις μπουτιλιές της μπύρας με τό ποδήλατο; Αυτό είνε σά νά μου ζητήν νά τετραγωνίσω τόν κύκλο! Πρόβλημα! Γίσκες! Σου σπάζει τό κεφάλι σου ως που νά τά κανονίσεις όλα αυτά, μά σπάει μαζί καί κανένα γυναικίό ή σου χώνεται ή ζάχαρη. Καί μέσα στο σταθμό, στο βαγόνι σί-κεις με χέρια καί πόδια δίδοντες, κρατώντας άνάμεσα δέματα. Χωρίς που μ' αυτά πιάνεις και τις θέσεις των άλλων επιβατών στο τραίνο σ' όποιοι διαμαρτυρούνται, φωνάζουν τόν επιθεωρητή κ' άπειλούν νά σε πετάξουν έξω... Καί τώρα, άκου άκόμα... Φτάνω στη βίλλα. Οάδρεπε, ύστερ' από όλες αυτές τις άγγορείες, νά πω καί νά φάω καλά καί νά κοιμηθώ άκόμα καλλίτερα. Μά δέ συμβαίνει τίποτε άπ' αυτά. 'Η γαστριμένη γυναικούλα μου περιμένει τό γυρισμό μου άπ' τό πρωτό. Μόλις καταπιά τη σούπα μου μ' άπάζει άμέσως, σά σκλάβος της που είμαι καί με τραβεί στην παραστάση του θιάσου Ποικιλιών ή σέ κανένα χορό... Μή σκεφθείς νά διαμαρτυρηθείς. Είσαι στένυος καί ή λέξη στένυος στη διέλα-κτο της έξοχής σημαίνει ένα ζωο βουβό που μπορεί νάνεις νά τό καρβαλλεί ή νά τό φορτώνει όσο θέλει χωρίς φόβο ότι ή κοινωνία που προστατεύει τά ζωά θά ένδιαφερθεί. Πηγαίνεις στην παραστάση καί κοιτάς σά χομένους το πεντάπραγο κοινωνικό δράμα. 'Τό σάν-δολον μιας εύγενούς οικογενείας. Χειροκροτείς μόλις σε διαπείζει ή στένυος σου. Χάσεις, σβήσεις, πεθαίνεις καί περιμένεις από στιγμή σέ στιγμή νά σου έρθει άποπληξία. Στο χορό πάλι, πρέπει νά βλέπεις πώς χορεύουν καί νά προμηθεύεις καρβαλλιέρους στη γυναίκα σου άν δέν ύποκρινε χορευτεί πρέπει νά χορεύεις καί καρβαλλιέρης. Γυρίζεις μετά τά μεσάνυχτα από τό θέατρο ή άπ' τό χορό. Δέν είσαι πιά άνθρωπος: Είσαι ένα έρμαιο. 'Επιτέλους φτάνεις στο τέλος: γδύνεσαι καί πέφτεις στο κρεβάτι θανάσιμα. Δέν έχεις παρά νά κλείσεις τά μάτια καί νά κοιμηθείς!... Είνε τόσο όραιο, τόσο ποιητικό, τόσο γλυκό αυτό... Καταλαβαίνεις τά παιδιά έχουν κοιμηθί και δέ φωνάζουν πιά, ή γυναίκα σου ρω-

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ

Του Jean Moréas

Φοβή, άστρο που λαμπρόφωτος άπλώνεις τις φτερούγες, φλόγα έόν νυχτερινή, που όλο κ' αλλάζεις σχήμα; Τά μάλα δάση φώ-ιες, τις ίσκιωμένες ρογές Πού πλάντας ο φίλος μου φέρνει τάβρο του βήμα! Μεσ' ότις κισσόφραγτες σπηλιές μου μάταιους ήχους βγαίνουν, Στο βράχο τόν άπόκοιμο που οι γίδες άνεβαίνουν, Πάνω σ' ακύμαντα νερά της λίμνης, μέσ' στο βάλτο, Μέσ' σ' ής καλαμοστόλιστης άκρονερίδας τό σφάλτο, Μέσα σ' ής κρύας νεροσυρμής τό κρούσταλλο που σπάει, Παντού τό φως σου άγρότερο νά τό θαρεί άγαπάει.

'Η άνομία, ο θάνατος τούς συντεούς δέ σιάζει Καί τό πικρότερο κακό στού λογικού τά μάτια Με τ' άγροάκι όταν φουάει μέσ' άπ' τ' έξορία, μοιάζει, Τού πλοίου που ίκνύεται σ' ής θάλασσας τά πλάτια, Κι' ο φίλος μου έξω καλά πώς ή δροσιά, τό χρώμα Δέ στεφανώνουν πάντοτε τά δέντρα, πώς άκόμα Καί τά χινόπωρα περνάν, πώς ή χαρά άν μάς λείπει, 'Αφ' ήν άνάμνηση γλυκιά σ' ή διάβα της κ' ή δίψη Κ' έκείνη, σάν άνθρώπινο, θά σβήσει καί θά φύγει.

Τόν πιο περιφρανο σκοπό, την πιο βαθιά μας σκέψη 'Ακούραστη σ' ή ρόκα της ή Μοίρα τά τυλίγει 'Αόρατη πού σ' ά δίχτυα της τή νύκτα έχει μετρώσει! 'Οίμνη! τάχα ποιος μπορεί τή λαύρα νά μποδάει Σωρ' στους κήπους νά σκορπά τάνθη τ' 'Απριλομάνη, Της πένθιμης της χειμωνιάς την παραμύνη άνάου, Νά κάνει άγρότερη, χλωμή τού ήλιου τή λάμψη πύσα, Νά φεύγει κ' άπ' τή νύκτα κ' άπ' τή σόδα γύρω Μιάς όμορφιάς άνάερο καί φτερωτό τό μύρο Καί πάνω άπ' τά κεφάλια μας πιο γρήγορος άκόμα 'Ο χροός νά ξεφτερουγάει αλλόκοιτάς του χρώμα;

'Από τά πρώτα χρόνια του, ο Φοβή έόν Κυρία, 'Ο φίλος μου έρωτεύθηκε τή λάμψη σου τή θέα 'Εόνα πάντα κοιτάς μέσ' άπ' τούς σίντροφους του Καί σ' ή γλυκιά σου έπίδραση έγραψε τούς σκοπούς του, Νύσα καί Σάδρο κ' 'Ερσο κ' 'Ισολό άμμοστρωμένη, Τμύλο, μεγάλη 'Επίδαυρο, πράσινη Κυνώια, 'Αφ' ήντας ο φίλος μου τιμόδες με λατρεία Τού Λάτμου έκείνη την κορφή ποήγινες έρωμένη.

Κι' άφού ο βαθύτερος καμής κ' ή έγνοια ή πιο θλιμένη Δέν τ' ήν άρήγουνε στιγμή, θεά του άγαπήμενη, 'Εσ' κ' ός την φροντίδα του που σ' ήν καρδιά του κλείνει Μάκρονε την άσφαρτη της όγης σου γαλήνη, Τότε ή φλόγα του με τούς άγροτικούς άχούς της, Θά τραγουδήσει θαρρετή τούς παλαιούς ρυθμούς της, Τών κινάων των ποιητών, της λύρας των πατέρων, Πού σ' άκουμά της έλαμπα τά μάτια των Κερβίρων Γιατί καί την προφητική τού 'Απόλλωνα μαρία Πού κάνει όλο τό φύλλαμα νά σείνει τά κλάδιά του, Κανείς θνητός δέν ένωσε πιο δυνατή, πιο θέα, 'Οπως ο φίλος μου ο γλυκός την κλείνει σ' ήν καρδιά του.

Μετάφρ. Μήτσου Παπανικολάου

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Της Κομήσης ντε Νοτίγ

'Όταν πιά θάμαι κουρασμένη Τάχα τρεκλίζοντας άκόμα, Έδώ νά ζω μόνη καί ξένη Βελανί, κρατίζε σ' ήν στομό, Χρόνος άβυσσός, δεύτερος Πάν, θά πάω νά δώ τή χώρα πουτε πάντα είσαι άπλος καί θεός έόν, οι ποιητές καί καρτερούμε μεθώντας με όιστο, με κρεαί, με τό βιβλίο τους. φτωχή Δελία.

Φρανσουά Βεγιόν, σ' ήν μου φίλη, Καί τέτοιο άν είχε οικότο, πού ταπεινά καθώς οι γυρλοί πού άλλο δέν είνε από φοιχτό, έτραγουδούσε, 'Ερωίκε Χάινε, πόσο ή ψυχή μου θά σ' επόνει, ούτ' έτοι όραιο σάν τό δικό σου, όταν σε πρόσμενε ή άγχνη, σ' ήν χέρια μου τό μετάπό σου, κ' έκλείαν οι Μουσές! γύρε καί πρόβες.

'Εμένα διάβηκε ή ζωή όλη ένα δάκρυ, άπ' τό πρωτό έως τήν έσπέρα, κ' άλλο πιά τώρα δέ μου μένει παρά, θεά μου άγαπήμενη, νύχτα καί πέρα.

Μετάφρ. Κ. Γ. Καρυωτάκη

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Συνεπεία άναχωρών πληροφοριών τας όποιās μάς παρέσχε ο συννεγάτης μας, ο όποιος μάς παρεχώρησε τας φωτογραφίας των έορταστών επί τή έπετειώ της μάχης των Λαοβανακίων, έρόσηφ κάτωθεν αυτών ότι οι άποτελούντες τό γκρουπ των φου-σταγελλοφόρων είνε χωριστοί έκ των πειρς, ένώ έπρόκειτο περί των 'Αρχάδων έφέδρων της έν Τριπόλεϊ 'Ενώσεως, οι όποιοί επί τούτο έφόρεσαν τας όραιās έθνικές στολάς.

λίξει, ή συνείδησή σου είνε ήσυχη. Δέν ύπάρχει τίποτε καλλίτερο σ' αυτό τόν κόσμο. 'Αποκοιμήσεαι κ' έξαφνα... έξαφνα νύγνυν... Τά κοινούπια (Ανασπάζει). Τά κοινούπια!... Τρισανάθεμα στα κοινούπια!... (Σηκώνει τις γραβιές του). Αυτά είνε πληγή τού Φαραώ, 'Αρά 'Εξέτασις!... Νέγγιν... Βομβούν τόσο κλαψάρικα, τόσο λυπημένα που φαίνονται σά νά σου ζητούν συγγνώμη, μά σέ τσιμπούν τόσο δυνατά, τά άθλια, που ύστερα ξύνεσαι μία όρα δλόκληρη. Καπνίζεις, τά σκοτώνεις, χώνεσαι κάτω από τις κουβέρτες μά τού πίκου! Στο τέλος φτύνεις από τό πείσμα σου καί παραδίδεσαι στο μαρτύριο: φάτε με καταραμένα!... Δέ προφτάνεις νά συνηθίσης με τό κοινούπια κ' άμέσως μία νέα πληγή τού Φαραώ... 'Η γυναίκα μου ξυπνάει, ξυπνάει καί τά παιδιά της κ' όλοι μαζί μέσα στο σαλόνι μελετούν στο πάνο διάφορα τραγούδια. Ξέρεις, κοιμούνται έλη την ημέρα καί τη νύχτα κάνουν πρόβες για τις καλλιτεχνικές έσπερίδες που δίνουν στο σπίτι!... 'Αχ! θεέ μου, όλ' αυτά τά τραγούδια τους είνε ένα μαρτύριο πολύ χειρότερο κ' άπ' τ' ά κοινούπια.

'Όλα φεύγουν, όλα σβήνουν, μέσ' στον κόσμο τό σκληρό καί μαραινεται ή νεότης σάν λιτοδιδι τρυφερό.

Τόν κακό τους τόν καιρό... Οι άθλια!... Μου ξεριζώνουν την νύχτη. Για νά ξεουδέτερώσω καί τους τόν ήχο της μουσικής τους έχω κάνει αυτή την έφευρση. Χτυπάω τόν κρόταφο μου κοντά στο στή με τό δάκτυλο. Χτυπάω έτσι ως τις τέσσερες τό πρωτό, την ώρα που πάνε πάλι νά κοιμηθούν! 'Αχ! φίλε μου, δόσου άκόμα λίγο νερό!... 'Απόκλινα πιά... Τότε, χωρίς νά έχω κλείσει μάτι όλη τή νύχτα, ξυπνά στις έξη τό πρωτό καί φεύγω για τό σταθμό για νά πάω τό τραίνο. Τρέχω! φοβάμαι μήπως έχω άργήσει! καί έχω λάσπη, όμίχλη, κάνει κρύο, μπρο... Καί, φτάνοντας στην πόλη, άρχίζω πάλι την ίδια ιστορία... Νά, φίλε μου, μία ζωή σου λέω τιποτένια, έλεεινή... Όύτε ο έξθρος σου μην ευχθήεις νά ζει έτσι... Καί, μάθε τό κ' αυτή, αυτή ή ζωή μ' άρρώστησε!... 'Εχω άσθμα, πόνους στο στομάχι... Δύσπνοια, ζάλας... Θά τό πιστέψεις; 'Εχω γίνει νευροσθενικός. (Κοιτάζει γύρω του). Μά αυτό μεταξυ μας. Θά πάω νά συμβουλευθώ κανένα καλό ψυχίατρο. Με πιάνουν καί παροξυσμοί!... Νά! σέ στιγμές πλήθους ή στενοχωρίας, όταν τά κοινούπια με τσιμπούν ή τραγουδούν οι δικοί μου στη σάλλα, άρχίζω νά βλέπω θιλά γύρω μου! 'Αξαφνα πετιέμαι καί τρέχω σά μανικός μέσα στο σπίτι, φωνάζοντας: 'Αλφωνα αίμα! καί τρέχω αίμα!... Καί σ' άλλήθεα, έκείνες τις στιγμές θέλω νά κοιμηθώ κανένα, με τό μαχαίρι ή νά τού συντριψώ τό κεφάλι με την κορέλλα!... Νά που καταντάει κανένα ή ζωή της έξοχής στη βίλλα... Καί κανείς δέ σέ λυπάται, δέν ένδιαφερείται για σένα. Νομίζουν ότι όσα γίνονται έτσι έπρεπε νά γίνουν. Καί γελούν μαζί σου. Τούλάχιστον έόν άφού δέ μου δίνεις τό ρεβόλβερ σου, λυπή-σου με...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Σε λυπάμαι.

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τό βλέπω πώς με λυπάσαι!... 'Αντίο... Πάω νάγοράσω ρέγγες, μουραδέλλα... Μπα, ξεχάσα δέν πέρα καί την όδοντόκρεμα... 'Ο θεέ μου, ύπάρχει φόβος νά χάσω τό τραίνο.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καί που παροθερίζεις;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Στο Σάπιο Ποτάμι.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (χαρούμενος).— 'Αλήθεια! 'Ακου, γνωρίζεις κάποια που παροθερίζει εκεί, μία 'Όλγα Παβλόβνα Φίνμπεργκ;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Ναι, έχουμε καί σχέσεις μάλιστα...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι μου λές;... Αυτό θά πη τυχί!... Ούρανο-κατέβητος είσαι!... Δέ έχεις την καλωσύνη νά μου κάνεις...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι;

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλέ μου, αγαπημένε μου, νά μου κάνεις μία μικρή έκδούλεση! 'Ετσι θά μου άποδείξεις ότι είσαι φίλος μου. 'Ελα, δόσε μου τό λόγο της τιμής σου ότι θά την κάνεις...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι λοιπόν;

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Στο έξοχόζωο στη φιλία μας, 'Ιβάν... 'Εν πρώ-τοις χαίρετ'έσ' ήν μέρους μου την 'Όλγα Παβλόβνα καί πές της πώς είμαι ζωντανός καί της φιλώ τό χέρι. Καί ύστερα της δί-νεις ένα μικρό άντικείμενο που θά σου δόσω. Μου άνέθεσε νά της άγοράσω μία ρακτομηχανή τού χειριού καί δέν έχω κανένα νά της τή στείλω... Θά της την πās, φίλα μου... Συγχρόνως κάνεις τόν κόπο νά της πās κ' αυτό τό κλουβί με τό ναγαρίνι... Μονάχα νά προσέχεις γιατί ή πόρτα του δέν είνε καί τόσο γερό... Τι με κοι-τάς έτσι;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μία ρακτομηχανή... ένα ναγαρίνι στο κλου-βί... σπίνι, καρδερίνες, κοτσούφια...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι έπαθες, 'Ιβάν Τολκατσώφ; Γιατί έγινες κατακόκκινος;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (χτυπώντας τά πόδια του).— Δόσε μου τή μηχανή!

Πού είνε τό κλουβί; Καβάλλησε κ' έόν ο ίδιος στην πλάτη μου!...

Χτύπα με! Βασάνισε με! 'Αποτελειώσε με! (Σηρώντας τις γρο-φές του).— Διψάω αίμα! αίμα! αίμα!

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τρελλάθηκες;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (δρόμοντας άπάνω του).— Διψάω αίμα! αίμα!...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (περίττομος).— Τρελλάθηκε! (φωνάζοντας) Μι-χάλη! Μαρία! Πού είστε; Σάστε με!

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (κυνώντας τον μέσ' στην κάμαρη με μία καρ-έ-λια).— Διψάω αίμα, αίμα!...

Ἑλληνοαγγλικὸν Παρθεναγωγεῖον — Ἑλληνοαγγλικὸν Λύκειον — Ἀκαδημία Γυναικ. Παιδείας. Νηπιαγωγεῖον μέχρι Δ' Γυμνασίου ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ ὡς καὶ ἀνωτέρα Σχολὴ πραγματιστικῆς μερφασεως τῆς Ἑλληνίδος. Δημοτικόν, Ἑλληνικόν καὶ Γυμνασίον ἐν τῷ Ἀρρεναγωγείῳ μετὰ τμήματος Πρακτικοῦ Λυκείου. Δεκτοὶ μαθηταὶ καὶ μαθητρίαι ἐσωτερικοὶ, ἐξωτερικοὶ καὶ ἡμίτεροι. Κανονισμοὶ τῷ αἰτεῦντι. Τακτικὰ μαθήματα τὴν ἰνδύβριον.

URODONAL

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡΣΑΡΚΩΣΙΝ

Ποδάγρα
Ἀρτηριοσκληρώσις
Νευραλγίαι
Ψαμμίας

15
Μεγάλα Βραβεῖα

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

ΜΑΡΙΟΣ Η. ΜΠΑΛΛΑΝΤΟΥΡ

ΜΙΧ. ΒΟΔΑ 8

ΑΘΗΝΑΙ

πλύνει τὸ ἥπαρ καὶ τὰς ἀρθρώσεις, διχλύει τὸ οὐρικὸν ὄξύ, ἐπιταχύνει τὴν θρέψιν καὶ ὀξυδώνει τὰ λίπη.

Τὸ URODONAL εἶνε ἡ μόνη λογικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς ὑπερσαρκίας. Ἄλλως τε πᾶσα θεραπεία κατὰ τῆς ὑπερλιπώσεως θέτει ἐν κυκλοφορίᾳ οὐρικὰ ἄλατα καὶ ὀφείλει νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς χρήσεως τοῦ URODONAL, τὸ ὁποῖον θὰ τὰ ἀποκρίνη.

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ,
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε τὴν κάτωδι ὑπογραφὴν καὶ τὸ κάτωδι σῆμα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΣΟΦΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48
Τιμὴ ὀρχ. 40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας 50

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΘΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

— ΑΛΩΠΕΚΗΣ 11. — (Κολωνάκι)

Λειτουργία τμημάτων διὰ τὸς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰδικοί καὶ πεπειραμένοι καθηγηταὶ διδάσκουσι πάντα τὰ μαθήματα. ΣΗΜ. Εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον τῆς Σχολῆς Μπερτέλη, ὅπου λειτουργεῖ τὸ Φροντιστήριον γίνονται δεκτοὶ οἰκοτροφοὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν.

«ΦΑΜΑ»

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάμνει τὸ ὀφαιότερον δέμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὴς. Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΣΟΦΟΔ. ΠΗΓΗΣ 48. — ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ Θ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ

— ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ —

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1905. — ΑΘΗΝΑΙ, ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 32

Αἱ μὲν ἐγγραφαὶ ἤρχισαν, τὰ δὲ μαθήματα ἀρχοῦντι 15 Σεπτεμβρίου. Ἐνταῦθα γλῶσσαι ἡ Ἀγγλική, ἡ Γαλλικὴ, καθ' ἑκάστην κατὰ τμήματα. Κατηγόρισθη καὶ Γυμνάσιον θηλέων ἰσότημον ἰσὺν δημοσίων. Λειτουργεῖ καὶ Μονοτάξιον Ἑμπορικὸν Τμήμα. Οἱ οἰκοτροφοὶ καὶ ἡμιοικότροφοι τυγχάνουσι οἰκογενειακῶν περιθάλψεων. Ζητήσατε κανονισμὸν.

Ὁ Διευθυντὴς
Θ. Νεστορίδης

ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ

Οἰκοτροφεῖον οἰκογενειακόν. — Δημοτικὸν Σχολεῖον — Ἑλληνικὸν — Γυμνάσιον.
Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν. Ζητήσατε κανονισμὸν
14 — Ὁδὸς Φιλελλήνων — 14

“NUTRICIA”

Ὀλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέλει μόνη ἀρίστη καὶ ἐθνήν τρεφὴ διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ “NUTRICIA” κατασκευάζεται ἀπὸ τοῦς ἰατροῦς, ἔκτερος τῆς ἀνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη γάλην Ἑταιρεία “NUTRICIA” παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημιζόμενον “BEBEURRE” (condensed buttermilk).

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
BARKSHIRE (ΜΠΑΞΕΡ)

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἡ ἀρχαιοτέρα τῆς Ἀνατολῆς ἰδρυθεῖσα 1872. ΑΓΓΛΟΙ καὶ ΓΑΛΛΟΙ καθηγηταὶ ἐξασφαλίζουν ἀρίστην ἐκμάθησιν τῆς ΑΓΓΛΙΚΗΣ καὶ ΓΑΛΛΙΚΗΣ. Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ διδάσκειται πρὸς ἀρίστην ἑλλαστῶν. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ αὐστηρά, πατρικὴ ἐπιβλεψις.

ΕΝΑΡΞΙΣ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑΙ: Κ. Φ. ΜΠΑΞΕΡ

ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ